

BISKUPSTVÍ KRÁLOVÉHRADECKÉ

Autoři příspěvků:

kněží

Jan Barborka, Bystré v Orlických horách
Gabriel Burdej, Vilémov u Golčova Jeníkova

Tomáš Enderle, Polička

Tomáš Hoffmann, Deštné v Orlických horách

Vladimír Hronek, Poděbrady

Jiří Jakoubek, Náchod

Wiesław Rafal Kalemba, Žamberk

Petr Kubant, Červený Kostelec

Ondřej Kunc, Častolovice

Ivo Kvapil, Jablonec nad Jizerou

Jan Linhart, Skuteč

Zdeněk Mach, Litomyšl

František Mráz, Jilemnice

Vladimír Novák, Proseč

Jan Novotný, Jičín

Pawel Nowatkowski, Vamberk

Grzegorz Puszkiewicz, Lázně Bělohrad

Jiří Šlégr, Vrchlabí

Jiří Štorek, Mladočov

Petr Vtípil, Krouna

jáhnové

Vladimír Beňo, Lovčice u Nového Bydžova

Josef Roušar, Proseč

Miroslav Wajsar, Červený Kostelec

Na přípravě se dále podíleli:

Jan Paseka, sr. Zuzana Macečková,

Anna Hrčková a Jiří Bittner

Bratři a sestry v Kristu, milí čtenáři,

„Každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží! Co je křivé, ať se napřímí, co je drsné, ať se narovná!“ (Iz 40,4) Když prorok Izaiáš hovoří o přípravě na příchod Mesiáše, nabádá nás, abychom překonali všechna pokřivení, nerovnosti, omyly a zkreslení, jež si vytváříme ohledně Kristova příchodu do našeho života. Izaiášova slova byla varováním pro tehdejší izraelský lid, který si s očekávaným Mesiášem mnohdy spojoval spíše světskou a politickou moc, ale je to upozornění i pro nás: Pán, kterého v Adventu očekáváme, je možná jiný, než jak se nám jeví, jak o něm přemýšlíme, jakého bychom Ho chtěli mít nebo jak jsme si ho vysnili.

Adventní příprava na Pánův příchod má spočívat v tom, že se co nejvíce otevřeme autentickému Božímu Slovu. Že budeme podrobně zkoumat svůj život, zda jsme v něm nevystavěli příliš mnoho hor, pahorků a údolí hříchu, které nás vážou k zemi a brání nám v přímé cestě za Kristem. V rovné poušti se nese hlas do velké dálky, ale pokud mu budou v cestě stát kopce a údolí, nemusíme ho vůbec zaslechnout nebo uslyšíme něco trochu jiného, než je řečeno na začátku. Proto se snažme rovnat cestu Božímu Slovu, kterým je On sám. Přemýšlejme o tom, co jsou v našem životě ty pahorky, hory a údolí, o které se často a mnohdy rádi zachytáváme, abychom nemuseli hledět na Pána, jak k nám přichází, abychom nemuseli poslouchat všechno, co nám říká. Nebojme se však tyto pahorky snížit a údolí vyvýšit. Vyrovnajme Mu cestu

a nechme Boží Slovo volně proudit, abychom je zaslechli věrně a nezkaženě.

Věřím, že nám v tom pomohou meditace a další texty v této brožuře. Nechme se jejich slovy vést letošním Adventem a prožijme jej v hluboké pokoře a naději.

K tomu Vám ze srdce žehnám!

Váš
biskup
+ Jan

Vážení přátelé,

vstupujeme do adventní doby, která nás mimo jiné učí tomu, co dnes umíme velmi málo, a to je – čekat, umět čekat. Nechci si stěžovat na dnešní dobu, ale přece jenom jsme si dost zvykli, díky mobilům, počítači, dopravním prostředkům, zařídit všechno hned a překonávat jakékoliv vzdálenosti v poměrně krátkém časovém úseku. Je však také zapotřebí umět čekat. Advent nás učí čekat a toto čekání si patřičně vychutnávat. Texty prvního čtení Božího slova daného dne, nad kterými budeme rozjímat, díky kněžím a jáhnům královéhradecké diecéze, nás učí radostnému očekávání.

Tato doba nás rovněž zve k tomu, abychom si uvědomili, na co s radostí čekám, koho radostně očekávám. Vedle různých očekávání bychom měli také radostně čekat na Ježíšův příchod.

Brožurka, kterou držíte v ruce, nám chce pomoci, abychom si udělali každý den chvíli času a radostně očekávali Boží zaslíbení, to, čím každého z nás chce obdarovat sám Bůh.

Přeji nám všem požehnanou adventní dobu, čas radostného očekávání.

Jan Paseka

1. neděle adventní, cyklus C

Jer 33,14-16

Hle, blíží se dni – praví Hospodin – kdy splním sliby, které jsem dal o Izraelovu a o Judovu domu. V ty dny, za toho času vzbudím Davidovi zákonitý výhonek, který bude uskutečňovat právo a spravedlnost na zemi. Za těch dnů dojde Juda spásy a Jeruzalém bude bydlet v bezpečí. To je jméno, kterým ho budou nazývat: „Hospodin je naše spravedlnost.“

Začínáme nový advent – kolikátý už v našem životě? Po dlouhém mezidobí začíná zas nějaká „zvláštní“ doba – příležitost k novému duchovnímu „nakopnutí“ (nebo – chcete-li – k duchovnímu pokroku). Kolik z nás si dává nějaké dobré předsevzetí typu: víc modlitby, víc četby Písma sv., víc dobročinnosti...). A nad to bychom jistě rádi advent prožili v poklidu – jako opravdu duchovní přípravu na Vánoce.

Zkušenost nám však říká: z předsevzetí, které si chci dát zkraje adventu, nezbyde do týdne nic. Pravidelně je vysněný poklidný a usebraný advent do týdne ten tam a začíná hektická příprava na svátky.

Uvědomme si však: „Advent“ není čekání, ani příprava – ale příchod!

Co v 1. čtení dělá Hospodin?

Vzbuzuje zákonitý výhonek.

Na začátku svého prorockého působení vidí Jeremiáš mandloňový prut (Jer 1,11-12) – který **jako první** na jaře první kvete. A Hospodin mu říká: „Viděl jsi dobře. Bdím nad svým slovem, aby se uskutečnilo“.

A v tolika žalmech – Hospodin **bdí** nad svým lidem.

A Ježíš v evangeliu nám říká: **Bděte!!!**

A v Zachariášově kantiku v ranních chválách se každý den modlíme s celou církví: „**vzbudil nám** mocného Spasitele“.

Papež František v roce Božího milosrdenství říkal (a dosud říká) – že kdo se chce smířit s Bohem a setkat se s ním, vydává se na cestu a dělá k tomu nějaké kroky (= *volná interpretace papežových slov*) – ale Bůh je vždycky o krok (nebo i víc kroků!) napřed!

Na místě setkání/smíření už nás čeká – jako čekal na Samaritánku u studny Jákobovy (Jan 4,6), předbíhá nás, nadbíhá nám v touze po setkání s námi. My uděláme směrem k němu krok jeden, on směrem k nám kroky dva, tři (a třeba i víc!). To je úžasný dar a zázrak Boží milosrdné lásky!

Snad bychom mohli slyšet a více porozumět slovům Písně písní (Pís 2,14) – a to říká Hospodin každému z nás (a v adventu snad náležitěji, toužebněji): „*Holubičko moje, dopřej mi zahlédnout tvou tvář, dovol mi hlas tvůj*“

slyšet. Jak lahodný je tvůj hlas! Jak půvabnou máš tvář!“

Zkusme Boží slova o bdění a vzbuzení dát do praxe!

A nebojte se, vím, že nejsme v přísném klášteře, kde začínají modlitby každý den už ve 3:15.

Ale – kolikrát (možná vždy) se zpovídáme z toho, že jsme zanedbali ranní modlitbu, nebo že ji odbýváme – zkrátka že naše ranní modlitba nestojí za mnoho... Nechce se nám vstávat, máme ráno mnoho jiných povinností, které musíme stihnout...

K adventu – díky našim zbožným předkům – patří „**roráty**“ – což byly mše sv. v brzkou ranní hodinu ke cti Panny Marie – Hvězdy jitřní. Vy, dříve narození, na ně vzpomínáte možná s jistou nostalgií...

Hospodin bdí, Hospodin je vzhůru – dříve než my (minimálně o jeden krok před námi) a říká nám: „bděte a modlete se“ – protože i já na vás myslím, mám vás rád a těším se, že se naše srdce setkají... hned ráno.

Adventní úkol:

Každý den adventu (místo rorátů) nastavme si budík o 10 min. dříve než obvykle a ten čas věnujme klidné a usebrané modlitbě spojené s rozjímavou četbou Písma sv., nebo této knížky.

A každý večer o 10 min. dříve vypneme TV nebo počítač a připomeňme si Boží touhu: „*Holubičko moje, dopřej mi zahlédnout tvou tvář, dovol mi hlas tvůj slyšet*“.

„*Jak lahodný je tvůj hlas!*“ (když se modlíš)

„*Jak půvabnou máš tvář!*“ (když věnuješ alespoň chvílku mé milující přítomnosti)

Naše zbožnost a víra se neměří podle času stráveného na gauči u TV nebo u počítače nebo na mobilu, ale časem stráveným v modlitbě, naslouchání Božímu slovu a při adoraci. To má být náplň našeho BDĚNÍ – a Bůh je vzhůru (z lásky k nám) ještě dřív, než my a vždy, když my se konečně rozhoupáme, nebo k tomu dokopeme – On už nás čeká!

Na konci adventu (před vánočními svátky) si každý udělejme zpytování svědomí, jak se nám to dařilo a podařilo – nebo nepodařilo. (10 minut ráno, 10 minut večer – každý den...) To je měřítko mé zbožnosti. A náš Pán stále šeptá (tolika způsoby!) našemu srdci: „*Holubičko moje, dopřej mi zahlédnout tvou tvář, dovol mi hlas tvůj slyšet. Jak lahodný je tvůj hlas! Jak půvabnou máš tvář!*“

Petr Kubant, Červený Kostelec

Všemohoucí Bože, očekáváme příchod našeho Pána Ježíše Krista a prosíme tě: posiluj naši vůli, ať konáme spravedlivé skutky a připravujeme se na setkání s ním, abychom v den soudu stáli po jeho pravici a vešli do nebeského království. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

(Vstupní modlitba)

Pondělí po 1. neděli adventní

Iz 2,1-5

Obsah vidění Izaiáše, syna Amosova, o Judovi a Jeruzalému. Stane se v posledních dnech: Pevně bude stát hora s Hospodinovým domem na vrcholu hor, vyvýšena nad pahorky. Budou k ní proudit všechny národy, budou k ní putovat četné kmeny a řeknou: „Vzhůru, vystupme na Hospodinovu horu, do domu Jakubova Boha! Ať nás naučí svým cestám, choďme po jeho stezkách!“ Ze Siónu vyjde nauka, z Jeruzaléma Hospodinovo slovo. Soudit bude národy, rozsuzovat četné kmeny, že zkují své meče v radlice a svá kopí ve vinařské nože. Nezdvihne již meč národ proti národu, válce se již nebudou učit. Jakubův dome, vzhůru, choďme v Hospodinově světle!

Předpoklady výstupu

Advent je dobou aktivního očekávání Kristova příchodu. Prorok Izaiáš nás dnes zve, abychom Bohu šli naproti: „Vzhůru, vystupme na Hospodinovu horu.“ Pokud má poutník dojít ke svému cíli, musí a) se dobře stravovat a b) nemít příliš těžký bágl.

Poctivou stravou na pouti životem i adventem je modlitba a duchovní četba. Mohl bych vám navrhnout, abyste z poličky vytáhli tu dobrou duchovní knihu, kterou si rozhodně chcete přečíst už dvacátým rokem, a skutečně ji v letošním adventu přečetli? Jak poznáte, že je duchovní kniha dobrá? Jednoduše podle toho, že se v církvi čte a přináší hojné ovoce už desetiletí či staletí. Dovoluji si navrhnout *Následování Krista, Úvod do zbožného života, Duše veškerého apoštolátu*, nebo pro fajšmekry *Vyznání* či *Scala Paradisi*. Brožurka *Advent*, kterou držíte v ruce, není ve výčtu uvedena záměrně, neb se mezi duchovní klasiky ještě nepropracovala. Mimochodem, gratuluji k tomu, že čtete již druhou stať této knížečky. Dobrá práce, jen tak dál!

Taky stojí za to prozkoumat, co ve svém báglu táhneme zbytečně. Co z mých činností a zájmů mne netáhne vzhůru, ale spíš naopak. Zprávy? Seriály? Internet? Zbytečné mluvení? Všetečná zvědavost? Přerostlý koníček? Netahejme to s sebou následující čtyři týdny a hned se nám půjde lehčeji a radostněji i do strmého kopečka. Na viděnou po cestě.

Tomáš Enderle, Polička

Prosíme tě, Bože, pomáhej nám připravit se na příchod tvého Syna, aby nás, až přijde, našel, jak bdíme na modlitbách a s radostí na něho čekáme. Neboť on s tebou v jednotě Duha svatého...

(Vstupní modlitba)

Úterý po 1. neděli adventní

Iz 11,1-10

Vyrazí ratolest z pahýlu Jesse, výhonek vypučí z jeho kořenů, spočine na něm duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumu, duch rady a síly, duch poznání a bázně před Hospodinem. Má zálibu v bázni před Hospodinem. Nebude soudit podle zdání očí, nebude rozhodovat podle doslechu, ale podle spravedlnosti bude soudit chudé a podle práva se bude rozhodovat pro pokorné v zemi. Bude bít zemi holí svých úst, usmrtí bezbožného dechem svých rtů. Spravedlnost bude provazem jeho beder a věrnost bude pásem jeho ledví. Vlk bude přebývat s beránkem, levhart si lehne vedle kozlátka, tele a lvíče budou žrát pospolu a malý chlapec je bude vodit. Pást se bude kráva s medvědicí, jejich mláďata ulehnou spolu, lev bude žrát jako býk plevy. Kojenec si bude hrát nad dírou zmije a nemluvně sáhne rukou do skrýše jedovatého hada. Nikdo nebude škodit ani zabíjet na celé mé svaté hoře, protože poznání Hospodina naplní zemi, tak jako vody pokrývají moře. Tehdy se objeví kořen Jesse jako znamenitý národům; pohané ho budou hledat a jeho sídlo bude slavné.

Vzpomínáte si ještě na své dětské sny? O dalekých krajích, rytířských turnajích, krásném princovi nebo princezně? O jeden takový se s vámi podělím. Přál jsem si vyhrát olympijské hry, běh na 1500 m. Ale jak už to tak bývá, ne všechny sny se splní a realita bývá často dosti odlišná. A tak i má kariéra olympionika skončila ještě dřív, než začala.

Dnešní biblické čtení nám představuje jiný sen, Boží: harmonii všeho stvoření. A i zde bychom mohli reklamovat, jak dalece se liší naše každodenní realita od Izaiášových vizí – i když moudrý čtenář tuší, že prorok hovoří o konečném naplnění díla stvoření, ne o dílčím stavu v České republice v prosinci letošního roku.

Nicméně existuje i druhá linie výkladu, která připouští, že se může jednat o alegorický obraz společnosti, v němž mírumilovní dravci ztělesňují polepšené lidské agresory. To pak umožňuje provokativní otázku: je odpovědný za příchod nového věku Bůh nám, nebo my jemu?

Nebojte, nechci vytvářet ráj na zemi a nevěřím, že by to bylo v lidských silách. Víím, že jeden Spasitel stačí. A přesto se nemůžu ubránit dojmu, že Božímu snu hodně dlužím, že na neshodě Izaiášovy vize s realitou v ČR 2018 mám svůj podíl.

Opustit sny a žít v přítomnosti je považováno za známku dospělosti, ovšem vzdát se Božího snu a své role v něm by znamenalo

propadnout zoufalství. Nenechme se připravit o naději a vezměme si Boží sen, jenž se týká i našeho života, za svůj.

A nezapomeňme: „Ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem, praví Hospodin zástupů.“
(Zach 4,6)

Jiří Jakoubek, Náchod

Bože, vyslyš naše pokorné prosby a stůj při nás, ať nám tvá milost pomáhá překonávat naši slabost, a přítomnost tvého Syna přicházejícího mezi nás ať nám dá novou odvahu a sílu a chrání nás před nákazou hříchu. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

Středa po 1. neděli adventní

Iz 25,6-10a

Hospodin zástupů vystrojí všem národům na této hoře tučné hody, hody s výborným vínem; budou to šťavnatá jídla a vybraná vína. Na této hoře sejme závoj, který halil všechny lidi, příkrývku, která kryla všechny národy. Zničí smrt navždy, Pán, Hospodin, setře slzy z každé tváře. Odejme hanbu svého lidu na celé zemi, neboť Hospodin to pravil. V ten den se řekne: „Hle, náš Bůh, doufali jsme v něho, že nás vysvobodí; on je Hospodin, v něho jsme doufali, jásejme a radujme se z jeho spásy, neboť Hospodinova ruka spočine na této hoře.“

Nechtěl bych se opakovat, takže pokud už někdo z Vás znáte můj příběh, tak si teď raději přečtete v Bibli Iz 24–25.

Když jsem si přečetl slova proroka Izajáše, tak mé srdce zajásalo radostí.

Toto Boží slovo, které církev vybrala na dnešní adventní den, jsem prožil na vlastní kůži.

Když mně bylo 17 let, nežil jsem pěkným životem. Můj kamarád ze střední školy bral drogy a chtěl se zabít, protože ho hledala policie. Můj život se hroutil jako domeček z karet. Ve farnosti jsme měli společenství mládeže, kam jsem chodil a kde se naplánovala cesta na Vesmír (Diecézní centrum života mládeže v Orlických horách). To, že je to v horách na krásném místě, kde žil kněz P. Pavel Rousek a jeho tým mladých lidí, který nás pěkně přijal, bylo velmi důležité. Vždyť v dnešním úryvku z Písma se o hoře píše hned třikrát. Hospodin vystrojí na této hoře tučné hody..., Hospodinova ruka spočine na této hoře. Na této hoře sejme závoj, který halil všechny lidi... Pro mě osobně se toto místo v horách stalo tou horou, o které píše Izaiáš. Hospodin se chystal na mě spočinout svým svatým Duchem a naplnit mě až po okraj svou láskou. Já to však vůbec netušil. Avšak právě krásná příroda a krásní lidé otevření Duchu Svatému a tedy i pro teenagera, který přijel z Nové Paky, tak to všechno otevřelo dveře dokořán v mém srdci pro přijetí Ducha Svatého.

Když jsem všem přítomným vyprávěl v posvátném tichu svůj příběh, zakusil jsem přijetí, které jsem potřeboval v tu chvíli prožít. Bojoval jsem uvnitř s věcí, která byla větší než já. Styděl jsem se za to a cítil se provinile a tak jsem byl moc rád, že se mi nikdo nesmál a nikdo mě neodsoudil.

Ještě dnes po dvaceti letech jsem z toho dojatý.

Dál jsem zakoušel slova Izaiáše: Na této hoře sejme závoj, který halil všechny lidi. Šel jsem na svůj pokoj a vylezl na bydlí, lehl si, a tam na té posteli mi Hospodin sejmul závoj, který jsem

si sám nasadil svými hříchy během tříletého učení na cukráře. Chodil jsem sice ke svátosti smíření a ke svatému přijímání, ale nebyl v tom život. Byl jsem jako obílený hrob. V kostele jsem vypadal při ministrování a čtení v kostele jako svatoušek, ale hned jak jsem vyšel z kostela, tak jsem se snažil ve všem dohnat své nevěřící kamarády a možná je v něčem ještě předběhnout. Vzpomínám si, jak mi ten můj kamarád jednou řekl, že jsem sice věřící, ale stylem oblékání vypadám jak feťák.

Pak jsem se na té posteli rozbrečel nad svým životem a říkal jsem si, že všechno, co jsem dělal do této chvíle, bylo slovy Joba marnost nad marnost. To, že jsem chodil v té době sportovat do atletického oddílu, že jsem se učil na cukráře a dělal dorty a zákusky, všechny krásné zážitky, které jsem prožil v životě do této chvíle, úplně vybledly. Vnímал jsem pouze to, co opět popisuje Izaiáš. Hospodin setře slzy z každé tváře. Odejme hanbu svého lidu na celé zemi.

Nějak jsem po Bohu jistě toužil i dříve, ale nedokázal jsem to pojmenovat, že hledám Boha. Problém byl, že jsem musel spadnout až na své dno, kde jsem opravdu volal o pomoc. Od chvíle svého obrácení jsem pak stále jásal a radoval se z jeho spásy. Toto období jásání a radosti myslím trvá stále, i když se v čase hodně proměnilo. V těžkých chvílích třeba není tak vidět navenek, ale někde hluboko v srdci stále vím, co jsem prožil na Hospodinově hoře zvané Vesmír a to mi vždy dodá sílu jít dál.

Jan Barborka, Bystré v Orlických horách

Bože, připrav působením své milosti naše srdce na slavný příchod svého Syna, abychom mohli mít účast na nebeské hostině a přijmout z Kristových rukou odměnu věčného života. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

Čtvrtek po 1. neděli adventní

Iz 26,1-6

V ten den se bude zpívat tato píseň v judské zemi: „Pevné město máme k spáse, (Pán) je opatřil hradbami a valem. Otevřte brány, ať vejde spravedlivý národ, který střeží věrnost. Jeho zásady jsou pevné, zachováš (mu) pokoj, neboť doufal v tebe. Doufejte v Hospodina navždy, neboť Hospodin je skála navěky. Svrhl ty, kdo sídlí na výšinách, pokoří nepřístupné město; poníží ho až k zemi, do prachu ho srazí. Budou po něm šlapat nohy chudých, kroky ubohých.“

Chvalozpěv, který jsme četli z 26. kapitoly proroka Izaiáše, je radostná oslava ve městě spásy. Město je mocné a slavné, neboť sám Pán položil jeho základy a obranné zdi, a tak se stalo jistým a klidným příbytkem. Pán nyní otevírá jeho brány, aby přijal spravedlivý lid, který opakuje slova žalmisty, radostně prohlašujícího před chrámem na Siónu: „Brány spravedlnosti mi otevřete, vejdu jimi vzdávat chválu Hospodinu. Toto je Hospodinova brána, skrze ni vcházejí spravedliví.“ Kdo vstupuje do města spásy, musí mít na to základní předpoklad: pevnou mysl, naději a důvěru v Pána. Jde o víru v Boha, pevnou, postavenou na tom, který je věčnou skálou. Skála je obrazem stability, jistoty, spolehlivého bodu podpory, bezpečného úkrytu. Proto ve Starém zákoně je Bůh nazýván skálou. V Něm našli útočiště Izraelité tváří v tvář nebezpečí, protože věděli, že „je lepší utíkat se k Pánu, než věřit člověku“, i když je mocným ale přece pouze člověkem. Naproti tomu prorok ukazuje jiné město. Je umístěno na vrcholcích. Není to jen vrchol hory, ale také – nebo možná především – vrchol moci, pýchy, bezprávi a nakonec nerozumnosti. V důsledku své pýchy se stalo nepřístupným lidem spravedlivým a chudým v duchu. Ve víře svých obyvatelů bylo pravděpodobně také nepřístupné Bohu, neboť spoléhalo jen na sebe. Bůh však ničí tuto mylnou představu i samotné město: „pokořil na zem“. Pojdme si tedy dnes odpovědět na otázku, ve kterém městě žijeme?

Pod Boží ochranou a péčí jsou ti, kteří strážejí spravedlnost a věrnost. Bůh není násilník, nechce do ničeho nutit. Nabízí každému dvě cesty, cestu požehnání a cestu prokletí. O cestě, po které půjde každý člověk, nerozhoduje za nás Bůh, ale to rozhodnutí nechává na nás. Cesta požehnání a Boží blízkosti je jistě náročnější, je to jako budovat život na skále, kterou je samotný Bůh. Mnohem snadnější je stavět na písku.

K vrcholným dílům světové komediální dramatiky patří příběh od ruského spisovatele (Nikolaje Vasiljeviče) Gogola (1809-1852) s názvem Revizor. Příběh se odehrává v jednom malém ruském městě.

Městem se roznese zpráva, že přijíždí revizor. Hejtman, státní úředníci, městská smetánka, soudce, lékař... všichni jsou zděšeni – berou totiž úplatky a špatně plní své funkce. Dostávají strach. Nastává napjaté čekání. Nikdo neví, kdy revizor přijde a kdo to je.

V tom z hlavního města – Petrohradu - přijíždí jakýsi muž – Chlestakov. Ubytuje se v místním hostinci, je upravený, má městské vystupování, výmluvnost – to vše budí pochybnosti. Není revizorem právě on? Ano! On jistě – on bude očekávaný vládní úředník. Všichni jej začnou považovat za revizora. Chlestakov situaci využívá: vyláká z úředníků značné množství peněz, požádá o ruku hejtmanovu dceru a zamotá hlavu dalším činitelům. Pak náhle odjíždí. Z jeho dopisu zachyceného poštmistrem se pak všichni dozvídají, že šlo o podvodníka. Nastane velké rozčilení. Ale v tom přichází nová zpráva: skutečný revizor právě přijíždí.

V příběhu Gogol vtipnou formou kritizuje společnost zdeformovanou penězi a mocí. Když byla hra uváděna poprvé, lidé nadšeně tleskali a smáli se. Ale Gogolovi bylo do pláče. Diváci nepochopili, jaká je v jeho komedii tragédie. Falešný revizor je symbol ďábla. Ďábel ze sebe dělá pána, vládce. Lidé ho horlivě podplácejí a drobnými nebo většími ústupky se snaží o jeho přízeň. Chtějí pravému revizoru – Bohu – uniknout. Jaké bude jednou zděšení, až zjistí, že hlavním účetním je Bůh, on jediný bude kontrolovat účetnictví našeho života – a to možná ve chvíli, kdy to nebudou čekat. Ano, je snadnější jednoduše proplouvat všemi životními situacemi, aniž bychom vynakládali úsilí k tomu, abychom jednali vždy dobře a spravedlivě, podle svého svědomí. Takto by náš život neměl pevný základ a hrozí mu zkáza při první katastrofě. Postavme tedy svůj život na pevné skále, již je Kristus. Nehlasme se k němu pouze slovy, nebo pouze vnějšími projevy víry, ale skutečně mu budme oddáni v každé situaci, do které se dostaneme, žijme v lásce k Bohu i k lidem, podle Kristova příkladu. Maranatha – PŘIJĎ, PANE JEŽÍŠI!

Wiesław Rafal Kalemba, Žamberk

Všemohoucí Bože, přispěj nám svou mocí na pomoc a dej nám sílu překonávat překážky, které nám staví do cesty naše hříchy, ať v nás tvá milost může účinněji působit. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

Pátek po 1. neděli adventní

Iz 29,17-24

Toto praví Hospodin, Pán: „Zanedlouho, zakrátko se změní Libanon v zahradu a zahrada se bude pokládat za les. V ten den hluší uslyší slova knihy, z temnoty a mlhy prohlédnou oči slepých, pokorní se rozveselí v Hospodinu a nejchudší zajásají v Izraelově Svatém. Neboť veta je po násilníku, posměvač vzal za své, zničení jsou všichni, kdo jsou připraveni pro nepravost, kdo v právní při obviňovali lidi, soudcům v bráně kladli léčky a nicotnými důkazy sráželi spravedlivého.“ Proto Hospodin, který vykoupil Abraháma, tak praví o Jakobovu domu: „Nebude se už hanbit Jakub, nezbledne už (strachem) jeho tvář! Ale když uvidí ve svém středu dílo mých rukou, budou ctít mé jméno, budou ctít Jakubova Svatého a budou se bát Izraelova Boha. Bloudiví dostanou rozum a buřiči přijmou poučení.“

Adventní doba je kromě přípravy na připomínku Kristova narození časem očekávání Božího milosrdenství přislíbeného všem, kteří jsou ochotni

a otevření jej přijmout. Tento příslib se spojuje se zavrhnutím utlačitelů a lidí, kteří konají zlo.

Pokorní se znovu budou radovat z Hospodina a nejubožejší z lidí budou jásat vstříc Svatému Izraele. Pryč zmizí ukrutník, po posměvači bude veta, vyhlazeni budou všichni, kdo jsou pohotovi k ničemnosti, kteří svým slovem svádějí člověka k hříchu, tomu, kdo je v bráně kárá, kladou léčky a spravedlivého strhují do nicoty. (Iz 29,19-21)

Společnost, která bude úplně zbavena každého zla i lidí, kteří konají zlo, byla vždy touhou člověka. Problém spočívá v tom, že tak často vidíme zlo u jiných, ale u sebe ho nedokážeme vidět. Proto se nám zdá, že je potřeba především eliminovat jiné... A je jedno, jestli to bude náš souseď, lidé, kteří jsou nám nesympatičtí, přistěhovalci, lidé, kteří vzbuzují podezření. Kdybychom se zeptali, koho je nutné odstranit ze světa, aby bylo možné žít v pokoji, pak by se mohlo ukázat, že není člověka, který by zůstal při životě.

Tato záležitost tedy není jednoduchá. Jakým způsobem dovolit, aby proniklo Království pokoje do prostoru našeho žití, zároveň vyplenit všechno zlo a současně ponechat lidi při životě? Jedině když vykonáme sami v sobě vnitřní proměnu! Je potřeba, aby každý prohlédl, stal se moudrým a dokázal rozeznat dobro a zlo, dokázal rozeznat, co dává život a co jej ničí.

I uslyší v onen den hluší slova knihy a oči slepých prohlédnou z temnoty (...). Zbloudilí duchem poznají rozumnost, mému naučení se budou učit reptalové. (Iz 29,18.24)

Prohlédnutí, uvědomění si své pokory před

Pánem stvoření, otevření očí, hledání pravdivého života může vést ke změně vzájemných vztahů i k obnově společnosti. Upřímný a pravdivý pohled na nás samotné nás může osvobodit od srovnávání se s jinými a od snahy vyvyšovat se nad ně.

Ty jsi Boží Syn a přišel jsi ke mně. Bůh sestupuje z výšky, ze své svatosti, ze své slávy ke mně. Pane Ježíši, vedeni za ruku Janem Křtitelem po cestách našeho svědomí, narovnávaných a osvěcovaných Tvým Slovem, toužím přijmout Tvůj křest Svatým Duchem i ohněm. Ale Ty znáš i náš strach, naši duchovní lenost, naše pokrytectví. Ty víš, že na Tvém síti zůstalo by z nás málo zrní, naproti tomu mnoho plev na spálení v neuhasitelném ohni. Přejď k nám v ponížení Tvého Vtělení, Tvé lidské přirozenosti zatížené našim hříchem, i pokřti nás v propasti Tvé pokory. Zaveď nás na poušť obnažení, obrácení, samoty, askeze a pokání. Dej nám lítost srdce až po slzy. Ať zaznívá v našem srdci Tvůj hlas, tak aby celý náš život v Tvé přítomnosti mohl se stát novotou lásky. Ať se tímto způsobem můžeme líbit Otci tak, jak ses mu líbil Ty, volajíc s obdivem nekonečného citu k Tomu, který Tě zrodil: Abba! /Anna Maria Canopi/

Gabriel Burdej, Vilémov u Golčova Jeníkova

Všemohoucí Bože, přispěj nám svou mocí na pomoc: vytrhni nás z nebezpečí, které nám hrozí pro naše hříchy, vysvoboď nás a zachraň nás. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

8. prosince

Slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu

Gn 3,9-15.20

Když Adam pojedl ze stromu, zavolal na něj Hospodin Bůh a řekl mu: „Kde jsi?“ On odpověděl: „Slyšel jsem tvůj hlas v zahradě a bál jsem se, že jsem nahý, a proto jsem se skryl.“ (Bůh) řekl: „Kdopak ti pověděl, že jsi nahý? Jistě jsi jedl ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst!“ Člověk odpověděl: „Žena, kterou jsi mi dal, ta mi dala z toho stromu, a tak jsem jedl.“ Hospodin Bůh se zeptal ženy: „Cos to udělala?“ Žena odpověděla: „Had mě svedl, a tak jsem jedla.“ Tu řekl Hospodin Bůh hadovi: „Protože jsi to udělal, buď zlořečený mezi všemi krotkými i divokými zvířaty. Budeš se plazit po břichu a žrát prach po všechny dny svého života. Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím. Její potomstvo ti rozdrtí hlavu, zatímco ty budeš šlapat po jeho patě.“ Člověk dal své ženě jméno Eva, neboť se stala matkou všech živých.

Neposkvrněné početí

Slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie, kterou vždy slavíme v období naší adventní přípravy, můžeme bez nadsázky nazvat „perlou“ nebo „hvězdou“ adventu.

Perlou proto, že skutečnost a událost, kterou si připomínáme a rozjímáme, je jedním z největších darů, které Bůh kdy člověku dal, a hvězdou proto, že světlo této skutečnosti ukazuje jasně na Krista, ke kterému máme dospět a během adventu se mu nově otevřít.

Mnozí křesťané, mezi nimi i někteří katolíci, občas tápou v tom, jak správně pochopit a uchopit obsah této slavnosti. Jak vlastně církev k tomuto tvrzení došla? Znamý duchovní autor a exercitátor P. Elias Vella k tomuto tématu říká: Po staletí trvajících teologických diskuzích nakonec papež blahoslavený Pius IX. roku 1854 vyhlásil Neposkvrněné početí Panny Marie jako dogma víry. Diskuze se týkaly Pavlova výroku: „Avšak Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli. A jako vešla do světa smrt skrze člověka, tak i zmrtvýchvstání: jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života“ (1 Kor 15,20-22).

To znamená, že každý člověk potřeboval a potřebuje Ježíše. Tato slova mátlá mnohé svaté teology a učitele církve, např. Tomáše Akvinského, svatého Bonaventuru nebo svatého Alberta Velikého. Zamýšleli se nad tím, jak může být Maria neposkvrněná, když i ona potřebovala Spasitele.

Došli k závěru, že pokud Maria potřebovala Spasitele, musela se narodit v hříchu! Tyto diskuse mezi teology a teologickými škola-
mi se vlekly celá staletí, až nakonec velký
františkánský teolog skotského původu Jan
Duns Scotus vyřkl slova, která se stala klí-
čovými pro definici dogmatu o Neposkvr-
něném početí Panny Marie: „**Potuit, decuit,
ergo fecit,**“ tedy: **Bůh to mohl udělat, bylo
to vhodné a tak to učinil.** Tady je tedy na-
stíněn vývoj a teologické opodstatnění to-
hoto mariánského dogmatu. Chceme-li tuto
pravdu lépe pochopit a vstřebat, uvádí P. Eli-
as jednoduchý a názorný příklad. Představte
si, že nějaký otec jde se svými dvěma syny po
mostě, který se najednou začne bortit. Otci
se podaří jednoho ze synů strhnout na břeh,
ale druhý syn spadne do řeky. Otec za ním
skočí a zachrání ho. Jak vidíte, otci se poda-
řilo zachránit oba dva syny, ale každého ji-
ným způsobem. Druhého syna zachránil až
po pádu do řeky, zatímco prvního tak, že ho
nenechal spadnout. Oba synové vidí v otci
svého zachránce.

Tímto způsobem je Ježíš Spasitelem nás všech.
Zachraňuje nás poté, co jsme zdědili prvotní
hřích, zatímco Marii zachránil tím, že ji nene-
chat padnout do hříchu. Tak i Maria potřebo-
vala Spasitele – bez něj by i ona spadla do řeky.
Jestliže ho tedy potřebovala Ona, tím spíše my,
kteří jsme zraněni vlivem jak dědičného, tak
zvláště osobního hříchu. Maria ale Ježíše jako
Spasitele nejen potřebovala, ale především mi-
lovala. V našem životě to bývá někdy poněkud
obráceně, na Boží lásku si často vzpomeneme,
až když něco potřebujeme.

Snažme se tedy dnešní slavnost přijmout a prožít jako **obdarování**. Bůh obdaroval Marii velkým darem její „neposkvrněnosti“. Maria tento dar přijala nikoliv jen pro sebe, ale především pro Ježíše. Ježíš ještě předtím, než sám sebe odevzdal Otci v oběti kříže, daroval nám svou matku, aby se tak mohla stát naší univerzální matkou. Matkou církve, ale také zcela osobně matkou každého z nás. Ona nám své mateřství, se všemi jeho mimořádnými výsadami, nabízí jako dar.

No a teď je řada na mně. Zapojím se i já do tohoto Božského proudu dávání a přijímání? A udělám to ještě dnes?!

František Mráz, Jilemnice

Bože, tys uchránil Pannu Marii od dědičné viny, aby byla důstojným příbytkem tvého Syna, a pro jeho budoucí zásluhy jsi ji už od počátku zahrnul svou milostí; na její přímluvu pomáhej i nám, ať čistí dojdeme k tobě. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

2. neděle adventní, cyklus C

Bar 5,1-9

Svlékni ze sebe, Jeruzaléme, roucho své žalosti a soužení a oblékni se v ozdobu věčné slávy, kterou ti dává Bůh. Přioděj se rouchem spravedlnosti od Boha a vstav si na hlavu korunu slávy Věčného. Každému, kdo je pod nebem, ukáže Bůh tvůj jas. Neboť navěky ti bude dáno jméno od Boha „Pokoj spravedlnosti“ a „Vznesenost bázně Boží“. Vzchop se, Jeruzaléme, a postav se na výšině, pohleď na východ a podívej se na své děti, které se shromáždily na rozkaz Svatého od východu slunce až na západ. Jak se radují z toho, že Bůh na ně pamatoval! Neboť vyšly z tebe pěšky, vedeny od nepřátel, ale Bůh je přivede k tobě, nesené se slávou jako na královském trůnu. Bůh totiž rozkázal snížit každou vysokou horu, odvěké pahorky, a vyplnit údolí na rovnou zemi, aby Izrael kráčel bezpečně k Boží slávě. Také lesy a každý vonný strom zastíní Izraele na Boží rozkaz. Ano, Bůh přivede Izraele, který se bude radovat ve světle jeho velebnosti, s milosrdenstvím a se spravedlností, která z něho vyprýstí.

Bůh ukáže tvůj jas...

Tento **krásný příslib** nám nabízí poněkud méně známý prorok Báruch, který byl písařem a přítelem citovanějšího Jeremiáše. Jako mnozí jiní proroci, Báruch nabádá ve své knize Izraelce k tomu, aby se vrátili k Bohu, aby mu byli věrní, aby ho milovali.

Z dnešního textu vybírám několik veršů, které jsou především útěchou i pro nás:

Svlékni ze sebe, Jeruzaléme, roucho své žalosti a soužení...

Hezky na to navazuje list Koloským 3,9: *Svlečte ze sebe starého člověka i s jeho skutky*

– tedy odhodme od sebe jak naše hříchy, tak i všechna trápení a jak říká Baruch:

Přioděj se rouchem spravedlnosti od Boha a list Římanům 13,14 k tomu dodává:

Oblečte se v Pána Ježíše Krista.

On totiž dá sílu bojovat se zlem hříchu i s jakýmkoliv utrpením, on jediný může všemu těžkému dát smysl.

Bůh na tebe pamatoval, ujišťuje nás prorok.

I když my někdy pochybujeme o tom, že **o nás Bůh ví**, jsou to lidi, kdo zapomínají na sebe navzájem, my sami zapomínáme na Boha, ale Bůh nikdy. Možná někdy poodstoupí, počká, až k něčemu dojdeme, až pochopíme, až něco přijmeme, ale nikdy nás neopustí.

Bůh přivede Izraele

Pán je aktivní v naší záchraně, nečeká někde v pomyslné kanceláři u monitoru, aby vydal jako velitel rozkazy – on sám jde do čela jako první, aby nesl tíhu našeho lidství i hříchu a vynesl je až na kříž, on aktivně, ale i trpělivě, celý náš život čeká a různými událostmi připravuje k tomu, aby nás mohl přivést zpět jako marnotratného syna nebo dceru.

Evangelista Lukáš /6,45/ píše:

Dobry člověk z dobrého pokladu svého srdce vydává dobré a zlý ze zlého vydává zlé. Jeho ústa mluví, čím srdce přetéká. A Baruch nás o Bohu ujišťuje:

Milosrdenství a spravedlnost z něho prýští... On je milosrdenství a spravedlnost sama. Jeho spravedlnost spočívá v jeho milosrdenství, protože bez něj by pro nás nebyla naděje.

Vstupujeme do druhého adventního týdne – přípravy na setkání s narozeným Kristem – on není jen bezmocným dítětem, ale Pánem a Králem a Spasitelem, který nás jde do všech důsledků zachránit – prožít s námi celý náš život, od bezbrannosti novorozence po muže a bohočlověka plného moci a síly, který se vydá pro záchranu lidí... A on je tím světlem a nadějí pro naši budoucnost – jen v něm můžeme říci s Baruchem: ***Bůh ukáže tvůj jas...***

Jaká to pokora, jaká to láska – on, který je světlem, jde ukázat náš jas... Jaká to radost!

Jan Linhart, Skuteč

Všemohoucí a milosrdný Bože, spěcháme
vstříc tvému Synu a prosíme tě: nedopusť, aby
nám stály v cestě pozemské zájmy, ale ať ne-
beská moudrost zúrodní naše nitro, abychom
došli k věčnému životu s Kristem. Neboť on
s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

Pondělí po 2. neděli adventní

Iz 35,1-10

*Zaraduje se vyprahlá step, jak lilie zajásá
a vykvete poušť. Bujně vykvete, zajásá, zaple-
sá, zavýská. Bude obdařena nádherou Liba-
nonu, krásou Karmelu a Šaronu. Můj národ
uvidí slávu Hospodina, vznešenost našeho
Boha. Posilněte skleslé ruce, ochablá kolena
upevněte! Malomyslným řekněte: „Vzmužte
se, nebojte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu,
odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!“*

Tehdy se otevřou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého, neboť na stepi vyprýští vody, potoky na poušti. Vyprahlá země se změní v rybník a žíznivá půda v prameny vod. V peleších, kde dříve sídlili šakalové, budou houštiny rákosu a sítí. Bude tam stezka a cesta, bude se nazývat „cestou svatou“; nepůjde po ní nečistý, bude jim cestou přímou, ani bezradní na ní nezabloudí. Nebude tam lev, dravá zvěř na ni nevstoupí, ani se tam neukáže; (jen) vysvobození (po ní) půjdou. Vráti se ti, které vykoupil Hospodin, s jásotem přijdou na Sión, věčné veselí jim bude věnčit hlavy, dojdou radosti a veselí, prchne starost a vzdychání.

Adventní doba je duchovně velmi bohatá. V liturgii zaznívají starozákonní proroctví Božího zaslíbení mesiánské spásy, která se naplnila v osobě Pána Ježíše Krista a dovrší se v plnosti ve věčnosti. K těmto „silným“ proroctvím patří i slova dnešního čtení z proroka Izajáše: *Bůh přichází spasit... oči slepých a uši hluchých se otevřou, kulhavý poskočí a jazyk němého bude plesat... (Iz 35,1-10).* Když se pak Jan Křtitel a jeho učedníci ptají Ježíše: *Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?*, dostanou jasnou odpověď: *Slepi vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium (Mt 11,5).* Mocné činy jsou znamením naplnění zaslíbení. V Kristu Bůh přichází se svou spásou.

V adventu jsme však pozváni k zamyšlení, jak se daná zaslíbení uskutečňují i v našem životě. Když o tom rozjímáme, v srdci nám mohou vyvstat otázky: A co utrpení dnešního světa? Zvláště utrpení nevinných, dětí... Proč to Bůh navzdory svým zaslíbením dopouští?

Bůh svá zaslíbení neuskutečňuje „mávnutím čarovného proutku“. Ježíšovy mocné činy mají charakter znamení, tedy odkazují na hlubší význam spásy působící v srdci a životě člověka. Z daru milosti skrze Krista můžeme tedy *vidět a slyšet* Boha, jsme *očisťováni* od hříchu, *vstáváme* k novému životu, můžeme *chodit* vedeni láskou. Ani Kristus za svého života neodstranil veškeré utrpení. Jako trpící Mesiáš vzal utrpení na sebe, *Jeho rány nás uzdravily* (Iz 53,5), Jeho kříž přinesl spásu. Spása je tedy započatý proces uzdravení, odpuštění, osvobození a obnovy, kterého jsme součástí, a který se završí ve věčnosti.

Nedávno mě oslovilo svědectví jednoho skotského křesťana, který pod vlivem milosti obrácení dostal dar spolucítění s utrpením v dnešním světě. V Africe byl svědkem smrti matky 6 dětí. Když se nejstaršího z nich otázel, po čem touží, dostal odpověď, která ho zasáhla. Chlapec toužil po tom, aby měl co jíst a mohl studovat. Na základě této události vzniklo mezinárodní hnutí, které účinně bojuje proti hladu ve světě zaváděním školního stravování tam, kde chudoba a hlad brání dětem v přístupu ke vzdělání. Vzdělání pak dětem otevírá cestu z chudoby. (Magnus MacFarlane-Barrow: „Bouda, která krmí milion dětí“, Karmelitánské nakladatelství 2017)

Otázka: proč Bůh dopouští utrpení, by tedy mohla být nahrazena jinou otázkou: co já pro zmírnění utrpení můžu udělat? Jako učedníci Pána Ježíše, trpícího Mesiáše, který svým křížem zachránil svět, jsme i my zváni, abychom *brali na sebe břemena jedni druhých a tak naplnili zákon Kristův* (Gal 5,2). Poselství adventu spočívá i v tom, že v Kristu Bůh přichází se svou spásou a naplňuje svá zaslíbení i dnes v nás a skrze nás.

Vladimír Beňo, Lovčice u Nového Bydžova

Vyslyš, Bože, naše pokorné modlitby a naše úsilí o vnitřní opravdovost a čistotu provázej svým požehnáním, abychom se dobře připravili na slavnost narození tvého Syna. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

Úterý po 2. neděli adventní

Iz 40,1-11

Těšte, těšte můj národ – praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma, volejte k němu, neboť je skončena jeho špatnost, odčiněna jeho nepravost, vzal z Hospodinovy ruky dvojnásob za všechny své hříchy. Hlas volá: „Na poušti připravte Hospodinovi cestu, v pustině urovnejte stezky našemu Bohu! Každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží! Co je křivé, ať se napřímí, co je drsné, ať se narovná: Hospodinova velebnost se zjeví a každé tělo společně uzří, že mluvila Hospodinova ústa.“ Hlas praví: „Volej!“ Řekl jsem: „Co mám volat?“ Každé tělo je tráva, a všechna jeho sláva jako polní květ. Uschla tráva a opadal květ, když jej ovanul Hospodinův dech. Ano, trávou je lid. Uschla tráva a opadal květ, slovo našeho Boha však trvá navěky. Vystup na vysokou horu, ty, který hlásáš pro Sión radostnou zvěst, pozdvihni mocně svůj hlas, ty, který hlásáš pro Jeruzalém radostnou zvěst! Pozdvihni (svůj hlas) a neboj se; řekni judským městům: „Hle, váš Bůh!“ Hle, Pán, Hospodin, přichází s mocí, jeho rámě mu dává vládu. Hle, u sebe má svou mzdu a před sebou má svůj zisk. Jako pastýř

pase své stádo, svým ramenem shromažďuje beránky, ve svém klínu je nese, březí ovce šetrně vede.

Řidiči určitě budou mít ještě v živé paměti situaci z letních silnic. Opravy, uzavírky, semaforey, kolony. Někteří si možná ještě teď léčí nervy. Ale když nové zase chvíli vydrží, a bude se jezdit lépe, tak za tu trpělivost člověk dostane odměnu. Před několika lety takhle bylo spraveno hodně kilometrů silnic, když na Vysočinu přijel na návštěvu pan prezident. A už jenom kvůli těm silnicím si člověk říká, že by mohl přijet znovu. A přesně takový je smysl slov z knihy Izaiáš. „Každé údolí, ať je vyvýšeno, každá hora a pahorek sníženy. Pahorkatina ať v rovinu se změní a horské hřbety v pláně.“ Jak se zdá, tak panovníci to měli trochu lepší i před tisíci lety. Čtenáři téhle knihy měli živou zkušenost, že když někam měl panovník přijet, tak před ním vyšla na cestu nejdříve družina, která měla za úkol prozkoumat cestu a zasypat nebo prokopat výmoly a sesuvy. Aby potom cesta byla průjezdná i pohodlná. Izaiáš si bere do úst tuhle zkušenost ze života, aby tak zvýraznil, že se čeká na příchod někoho opravdu velmi vznešeného.

Na tento úryvek Izaiáše se odvolává Jan Křtitel, který o sobě tvrdí, že je ten hlas na poušti, že on ohlašuje, aby ta cesta byla připravena, že právě teď je ten čas příjezdu Pána. Někoho vznešeného. O kom my víme, že pochází přímo z nebeských výšin.

Jan Křtitel není jediný, kdo se na tento úryvek Izaiáše odvolává. Poté to dělá i sám Ježíš, když chce svým blízkým zdůraznit, jaký sám je. Panovníka si totiž můžeme představit různě. Podle toho, jaké máme osobní zkušenosti. Ale už Izaiáš dává najevo, jaký bude ten shůry. Je čtenářům představen jako pastýř. „Beránky shromažďuje svou paží, v náručí je nosí, březí ovečky šetrně vede.“ Tento obraz nemá nic společného s lidskou zkušeností s vládci tyrany, imperátory nebo diktátory. Pastýř je někdo úplně jiný. Svoje ovečky osobně zná, stará se o ně. Není to někdo, kdo by jich jen využil pro svůj prospěch, ale naopak, o ně samotné má starost. A tento obraz dobrého pastýře potvrzuje a odvolává se na něj i sám Ježíš.

Jako kluk jsem měl zkušenost s tím, když babička nebo děda šli vést ovce na pastvu nebo potom zpátky domů. Ovce byly totiž jiné. Takové krávy se musely popohánět klackem, husy taky, i slepice. Ale ovce tohle nepotřebovaly. Když poznaly svého pastýře, šly samy. Slovo stádo nemá ve společnosti moc dobrý zvuk. Ale já myslím, že stádo ovcí je natolik inteligentní, že pozná svého pastýře, a když se cítí v bezpečí, jde za ním samo. Bez donucování. Byla to snad jediná zvířata na vsi, která nepotřebovala popohánět vzadu, ale kde pastýř mohl jít v klidu vepředu a ukazovat cestu. Možná proto není obraz v Bibli o ovcích a pastýři náhodný. Ale ukazuje vztah důvěry Boha k lidem. Ukazuje inteligenci a svobodu lidí, kteří mohou jít za Bohem svobodně a beze strachu.

Vztah důvěry mezi Bohem a námi je důležitý. A často bývá narušen. Buď špatnou zkušeností, přísnou výchovou, nebo mylným obrazem toho, jak si Boha představujeme. Nebo tím, když si myslíme, že ve svém životě k Bohu jít blíž nemůžeme, protože se ten život moc odlišuje od jeho přání. Zkusme se v adventu, kdy připravujeme svá srdce na setkání s Kristem, zamyslet nad vztahem své důvěry k Bohu. Připravit cestu vznešenému a zároveň dobrému pastýři. Zkusme odložit strach, předsudky. Zkusme do svých nejistot pozvat Ježíše. Ten nám ukazuje cestu skrze naši víru, naše dobré touhy. Ostatní nechává na nás jako projev úcty, přátelství, svobody, lásky k nám. Prožijeme tuhle lásku, úctu, svobodu, důvěru, kterou nám Bůh dává.

Ondřej Kunc, Častolovice

Bože, tys poslal svého Syna, aby přinesl spásu všem končinám země; očisti naše srdce, abychom s radostí očekávali a znovu prožívali slavný den narození našeho Spasitele. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

Středa po 2. neděli adventní

Iz 40,25-31

„Ke komu mě chcete přirovnat, komu se podobám?“ – praví Svátý. Zdvihněte své oči k výšinám a pohleďte: Kdo je stvořil? Ten, kdo vyvádí jejich spočtené zástupy, všechny je volá jménem, veliké jsou jeho silou a zdatné jeho mocí, neschází nikdo. Proč říkáš, Jakube, (proč) mluvíš, Izraeli: „Skrytý je můj osud Hospodinu, můj Bůh nedbá o mé právo?“ Nevíš (to), či neslyšel jsi (o tom)? Věčný Bůh je Hospodin, který stvořil končiny země; nezemdlí a neunaví se, nelze vystihnout jeho moudrost. Znavenému dává sílu, bezmocnému rozmnožuje zdatnost. Junáci zemdlí a unaví se, rekové klopýtají slabostí, ale ti, kdo doufají v Hospodina, nabývají sil, jak orli dostávají křídla, běží a neumdlí, jdou bez únavy.

Od prvního pádu Adama a Evy v ráji celé lidstvo očekávalo příchod slíbeného Mesiáše, který zvítězí nad odpůrcem Božím – Satanem. Vyvolený národ v době patriarchů převážně

žil v Boží přízni, tolikrát potvrzené Hospodinem. Po ukončeném otroctví v Egyptě se vydává na cestu do Zaslíbené země, kde se mělo naplnit Boží přislíbení dané vyvolenému národu. Ten pod Mojžíšovým vedením „vyvádí jejich spočtené zástupy, všechny je volá jménem, veliké silou a zdatné mocí, neschází nikdo“. Ale vyvolený národ brzy opouští cestu Hospodinu. Podstupuje mnohé boje, v nichž Hospodin bojuje za svůj národ, ale často poznávají trpkost porážky v době, kdy znovu opouští jeho cestu. Izaiáš pak znovu a znovu připomíná, že lidé, kteří začnou jednat podle svých představ a plánů, a Boha neposlechnou nebo vylučují, poznávají slabost a nic nepomohou ani rekové, kteří ztrácejí sílu i odvahu...

Důvěra v Boha, který přislíbil Mesiáše, dodává pak sílu znavenému, bezmocnému, rozmnožuje zdatnost, povznáší nad problémy, přináší radost v srdci a měla naplňovat všechny, kdo očekávali Mesiáše.

My žijeme jako novozákonní lid Boží (vyvolený národ), ale v mnohém se podobáme svým starším bratřím – členům vyvoleného národa. Naše životní cesta v mnohém připomíná cestu Izraelitů do Zaslíbené země. V současné době, možná víc než kdy jindy, jsme sváděni z cesty za Kristem novými svůdci, mnohými filosofiemi a vymoženostmi doby. Spoléháme na tyto „mesiáše“ a ani si nepřipouštíme, že jejich následováním také ztrácíme sílu, vytrvalost v dobrém, poznání o Bohu i o samotném Ježíši Kristu – slíbeném Mesiáši. Roste v nás pýcha, sobectví, spoléháme na vymoženosti doby a vědecké poznatky

a víra, naděje i láska se postupně vytrácejí ze společnosti. Adventní doba, kterou v současnosti prožíváme, pak nám chce znovu připomenout události Starého Zákona a nabídnout řešení, které slyšíme z úst samotného Ježíše Krista: „Pojďte ke mně všichni, kdo se loptíte a jste obtíženi a já vás občerstvím.“ V čem pak spočívá to občerstvení? V Kristu a skrze něho dostává doufající sílu z eucharistie, která při naší spolupráci s milostí Boží odstraňuje zemdlenost i únavu a „nasazuje křídla“ vynášející nás ke Kristu, který na nás shlíží jak z Kříže, tak i z Božího království. Dává nám šanci vytvořit společenství vyvoleného národa novozákonního s jeho přísliby danými mnohokrát od patriarchů až po Ježíše Krista, abychom pokračovali v poslání vyvoleného národa – vydávat svědectví o jediném, absolutním a otcovsky milujícím Bohu, který se také stává naším cílem a údělem pro celou věčnost. Život tváří v tvář Bohu – Lásce.

Vladimír Hronek, Poděbrady

Všemohoucí Bože, ty nám přikazuješ, abychom připravili cestu našemu Spasiteli; posiluj všechny, kdo toužebně očekávají jeho příchod, aby je nepřemohla únava a duchovní malátnost. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

Čtvrtek po 2. neděli adventní

Iz 41,13-20

Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, který tě drží za ruku a říká ti: „Nestrachuj se! Já ti pomohu! Neboj se, červíčku Jakube, izraelský hloučku! Já ti pomohu“ – praví Hospodin. Tvůj vykupitel je Svatý Izraele. Udělám z tebe ostrou mlátičku, novou, s mnohými zuby. Rozmlátíš hory a rozdrtíš je, pahorky obrátíš v plevy. Převěješ je a vítr je odvane, vichřice je rozpráší, ty však zaplesáš v Hospodinu, budeš se chlubit ve Svatém Izraele. Chudáci a ubožáci marně hledají vodu, jejich jazyk vysychá žízní. Já, Hospodin, je vyslyším, já, Bůh Izraele, je neopustím. Na holých pahorcích dám vytrysknout řekám, uprostřed údolí zřídľům, změním step v jezera vod, vyprahlou zemi v prameny vod. Vysázím cedry na poušti, akácie, myrty a stromy oliv, v pustině vysázím cypřiše, jilmy, s nimi i terebinty, aby všichni viděli a poznali, aby uvážili a pochopili, že to způsobila Hospodinova ruka, že Svatý Izraele to stvořil.

Milí Boží přátelé,

Bůh těší izraelský lid v babylonském zajetí. Můžeme předpokládat, že lid touží po osvobození, po návratu domů. Toto místo mi připomíná situaci, kdy jdeme nebo jedeme s dětmi někam, nebo se vracíme domů, že se stále ptají: „Kdy už tam budeme? Jak je to ještě daleko? Za jak dlouho tam už budeme?“ Nás dospělé bude spíš doprovázet naděje, někdy i beznaděje, kdy to skončí. Tady je Hospodin velikou útěchou: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, který tě drží za ruku. Nestrachuj se! Já ti pomohu.“ To jsou úžasná slova v zajetí, nesvobodě, vytržení z domova. Bůh Hospodin je velikou útěchou pro lid v babylonském zajetí. Lidu, který trpí žízní, ať je jakéhokoliv druhu, slibuje, že jim dá vodu, která vytryskuje na horách, pahorcích a poušť změní v zahradu.

Prorok Izaiáš je ale také prorokem mesiánským. Je advent, a my prožíváme příchod Ježíše Krista. Ten může i nás obdarovat, zachránit, proměnit, dát vyrůst skutkům, které mohou obdarovat naše okolí. Mohou z nás vyrůst myrty, olivy, cypřiše, jezera, prameny. Víme, že Bůh nás může proměnit. Může proměnit i tento svět. Naše proměna záleží na nás a je to naším úkolem. Proměna světa k dobrému závisí na mnoha lidech. Bůh jde vždy vstříc dobru. Jeho díl práce je tu odpradáвна: „Já jsem Hospodin tvůj Bůh, který tě drží za ruku. Neboj se, já ti pomohu.“

Bůh nám dopřej zakusit, že je s námi.

Jiří Štorek, Mladočov

Prosíme tě, Bože, probud' v nás upřímnou touhu po opravdovém pokání, abychom ti mohli sloužit s čistým srdcem, a tak připravovat cestu tvému jednorozenému Synu. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

Pátek po 2. neděli adventní

Iz 48,17-19

Tak praví Hospodin, tvůj vykupitel, Svatý Izraele: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, učím tě, abys měl úspěch, vedu tě cestou, kterou máš jít. Kdyby sis hleděl mých přikázání, tvůj blahobyť by (se rozléval) jako řeka a tvé štěstí jako mořské vlny; bylo by jak písku tvých pokolení a potomků z tvého těla jako jeho zrněk. Nebylo by vyhynulo, nebylo by vyhlazeno přede mnou tvé jméno.“

Ocitáme se na konci babylonského zajetí, do kterého se izraelský národ dostává díky své zatvrzelosti a nevěrnosti vůči Hospodinu. A dnešní úryvek z Druhého Izaiáše, pocházející ze 6. stol. př. Kr., je jakoby „vetkán“ do starozákonní **radostné zvěsti** (Iz 40-55). Prorok v radostné zvěsti ohlašuje návrat Božího lidu z vyhnanství, ale než skutečně k návratu dojde, ohlašuje počátek nové éry, nové doby, kdy Hospodin (Hospodinův Služebník) zvítězí, posadí se na trůn a bude vládnout. Spolu s oznámením o návratu

ohlašuje prorok vítězství Hospodina, a to nejen pro vyvolený národ, ale i pro pohany, pro celý svět. Bůh prostřednictvím proroka ukazuje, jakým způsobem v budoucnu uskuteční Novou smlouvu – pro toto dílo spásy si vyvolí tichého a věrného Služebníka, skrze něhož bude obnovena spravedlnost: **„Zde je můj Služebník, kterého budu pevně držet, můj vyvolený, jehož si má duše oblíbila. Vložil jsem na něj svého Ducha a přinese právo národům.“** (Iz 42,1). Jeho úkolem bude šířit zjevení Boží vůle a spravedlnosti pro všechny národy.

Než však prorok více přiblíží svému lidu záměr spásy vysvětlením o povolání a původu Služebníka, obrací se na lid s vroucí prosbou, aby se poučil z dřívější bolestné zkušenosti předků, kteří nenaslouchali Božímu slovu, kteří se od Boha odvrátili, a napomíná je: **„Jen kdybys dal pozor na má přikázání, byl by tvůj pokoj jako řeka a tvá spravedlnost jako mořské vlny.“** (Iz 48,18).

Kolikrát jsme my sami slyšeli podobnou větu, když jsme byli malí – „kdybys mě poslechl, kdybys dával pozor na to, co ti říkám, nemuselo to tak dopadnout, kdybys...!“ Kolikrát slyšíme dnešní rodiče, jak podobně napomínají své děti, nebo i dospělí jsou nabádáni k opatrnosti těmi, kdo za ně v různých situacích odpovídají. Ano, je to podmínka! Podmínka pro to, aby se nám, našim dětem nebo našim blízkým vedlo dobře. A jak dobře? I na to Bůh odpovídá – „naš pokoj by byl jako řeka a spravedlnost jako mořské vlny“. Řeka v biblické době znamenala pro člověka stále tekoucí, proudící vodu, přinášející základní

zdroj života rostlinstva i živočichů, představovala tedy hojnost života. Proudění vody také představuje proud milosti a pokoje přicházejícího od Boha. Obraz mořských vln vyjadřuje sílu – vlny znázorňují Boží moc vítězí nad lidskou nespravedlností a bezprávím (i když nám někdy může přicházet, že naopak vítězí lidská nespravedlnost, tak nakonec se ale Boží spravedlnost vždy prosadí).

Mnozí lidé si dnes přidělávají řadu starostí, protože chtějí držet krok se světem – aby jim bylo dobře podle jejich přání. Necháávají se vtáhnout do chaosu světského dění a zabývají se příliš aktivitami, které vyčerpávají jejich životní síly. Bůh ale nabádá, že nejprve je potřeba hledat Boží království a jeho spravedlnost, a slibuje, že všechno ostatní, co k životu potřebujeme, bude přidáno. Lidé, kteří na první místo ve svém životě stavějí službu Bohu, potvrzují, že problémy a obtíže, které přicházejí, se ve spojení s Ním řeší snáze, že tou pozemskou cestou se jde lehčeji a klidněji, protože Bůh je neopomíjí zahrnovat „proudem milostí jako řekou“. Ježíš řekl: **„Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem a naleznete pro své duše odpočinek.“** (Mt 11,29) Ti, kteří se ve všem spoléhají na Ježíšova slova, kteří se podřizují jeho vedení a žijí podle jeho přikázání, nalézají pokoj a klid. A pokud nalzááme pokoj v Kristu, začalo pro nás nebe již zde na zemi. Přijměme jeho pozvání, učme se od něho a začne pro nás věčný život. Objevujme v adventu Kristův klid a pokoj.

Josef Roušar, Proseč

Vyslyš, Bože, naše prosby a dej nám sílu, abychom s neúnavnou bdělostí očekávali slavný příchod tvého jednorozeného Syna a spěchali mu vstříc s vírou a láskou. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

Sobota po 2. neděli adventní

Sir 48,1-4.9-11

Prorok Eliáš povstal jak oheň a jeho slovo plálo jak pochoděň. Přivedl na ně hlad a svým rozhorlením zmenšil jejich počet, neboť nemohli snést příkazy Páně. Slovem Páně zavřel nebe, třikrát dal sestoupit ohni. Jak ses proslavil, Eliáš, ve svých divech, kdo se může chlubit, že je ti podobný? Byl jsi uchvácen ohnivým vichrem ve voze s ohnivými koňmi. Je psáno o tobě, že jsi připraven pro určitý čas, abys utišil hněv, dříve než vzplane, abys otcovo srdce smířil se synem a obnovil Jakubovy kmeny. Šťastní, kdo tě viděli a tvým přátelstvím byli vyznamenáni!

Drazí přátelé, sestry a bratři!

Je velmi pravděpodobné, že my, kdo čteme slovo Písma – 1. čtení dnešní liturgie mše svaté z knihy Sirachovcovy, máme v životě určité světlo. Snad by se dalo říci, že je to Světlo s velkým „S“! Že jím je Ježíš – Bůh a člověk, který SE STAL člověkem právě proto, aby nám byl Světlem v životě. Chci se s vámi zamyslet nad uvedeným textem.

Prorok Eliáš: „... **povstal jak oheň a jeho slovo plálo jak pochoděň.**“

Co to konkrétně dělal prorok Eliáš? Asi je dobré zmínit, že kniha Sirachovcova je jednou z knih tzv. *mudroslovné literatury* Starého Zákona. Tzn., že je to – zjednodušeně řečeno – kniha plná moudrů izraelského národa. Moudrů, která vznikla na cestě života vyvoleného Izraelského národa. Vznikla ze zkušenosti života. Národa, který byl vyvolený, obdarovaný, ale též byl tvořený „jen“ z lidí, kteří podléhali hříchu, byli nevěrní. Lidu, který díky této hříšnosti členů stále nesl těžkosti, pronásledování... následky hříchů! Ale tento lid také za pomoci Boží a zprostředkovatelů Božího poselství, Boží nabídky, a velké naděje... a tedy za pomoci Proroků... stále vstával.

A tak... **toto dělal prorok Eliáš.** Máme v Písmu v knihách královských především řadu konkrétních okamžiků. A v dnešním úryvku to autor shrnuje právě takto „**Slovem Páně zavřel nebe, třikrát dal sestoupit ohni. Jak ses proslavil, Eliáši, ve svých divech, kdo se může chlubit, že je ti podobný?**“ Víme, že též pobil na hoře Karmel 450 Baalových proroků po té, co zásahem Božím ukázal, že jedině Hospodin je pravý Bůh...!

Ano, pro jeho život a činy „... **povstal jak oheň a jeho slovo plálo jak pochoděň.**“ Z toho, co o něm víme, **byl horlivý, pevně zakořeněný... ale také prožíval veliký strach** z královny Jezabel, Achazovy manželky...! Zakoušel, že žít s Bohem přináší utrpení, lidskou nejistotu, možná strach...?

Nicméně víme opět z Písma, jak z 2. knihy Královské 2. kapitoly, kde je popisováno Eliášovo uchvácení do nebe (a i dnešní úryvek

to zmiňuje: „*Byl jsi uchvácen ohnivým víchem ve voze s ohnivými koňmi.*“), že Eliáš byl plný Ducha a dvě třetiny tohoto Ducha potom předal proroku Elizeovi (Elíšovi). Samozřejmě, Božího Ducha nemůžeme vážít, počítat, měřit. Je to obraz, který nám říká, že tito „muži Boží“ byli zprostředkovateli Ducha, který „svítil“ – byli jím zapáleni, byli Ho plni!

I my žijeme v době, kdy povstávají mnozí jak pochodeň... a jejichž slova planou jak pochodeň (mám teď na mysli ty, kdo jsou plni Božího Slova a jím planou... jsou totiž mnozí, kteří planou jiným slovem a úplně pro něco jiného – i pro zlo...). Pod výrazem „slova“ vnímejme jejich bytí – tedy nejen mluvené slovo, ale svědectví jejich života. Jsou to svatí – ti svatořečení, ale i ti „*od našich dveří*“, jak píše papež František v poslední exhortaci „*Gaudete et Exsultate*“. Svatí každodenního života s Ježíšem, jsou kolem nás...! Všichni tito jsou svatí pro snahu o podíl na životě Toho, který se narodil před 2000 lety v Betlémě a Jehož Narození se chystáme oslavit. ON je ten Oheň, to planoucí Slovo – Slovo Života!

Eliáš byl jedním z těch, kteří, kromě jiného, byl jeho předobrazem – i v tom uchvácení do nebe... i v tom, že Izraelský národ očekával, že se vrátí.

Ježíš vstoupil do nebe a vrátil se (po své smrti a zmrtvýchvstání) – i viditelně, abychom měli jistotu. Aby jeho 33 let života nebylo jen zábleskem, ale Světlem, Jistotou – ano, zatím „jen“ Jistotou z víry! A to do KAŽDÉHO OKAMŽIKU našeho života.

Až budeme prožívat romantiku Vánoc (a moc ji každému ze srdce přeji), kéž jsme připraveni na jakýkoli odstín Jeho Světla.

Jeho Slova! Nemějme konkrétní představu. Vánoce – svátky NAROZENÍ – jsou oslavou také toho, že Bůh a Člověk Ježíš neustále přichází do mého života. Neustále hledá „jesle“, ve kterých by spočinul. Nabízím Mu je...? Je to výzva: stále dělat to rozhodnutí a přitakání: „ano, Ježíši (Ježíšku), chci, abys u mne byl doma...“ A bude to třeba Ježíšek s bolestnou tváří (či tvářičkou).

Nezapomenu na Vánoce 1987, kdy nám dva dny před Vánocemi zemřel tatínek. Náhle. Já jel z vojny (ještě té komunistické) domů na Vánoce a přijedu a tatínek...? V nebi! Ano, věřím tomu.

S pomocí maminky, přátel z farnosti, a především z milosti a s pomocí Boží se nám podařilo přijmout i tuto „Tvář Narozeného“. Byly to jedny z nejkrásnějších Vánoc mého života.

Přátelé, nechme překvapit Bohem (rád nám to připomíná milovaný papež František – jsem přesvědčen, že též jeden z těch, kteří planou...).

Tedy: vám všem přeji požehnaný vrchol Adventu a pak Vánoce. Kéž Advent („příprava na příchod“) i Vánoce („oslava příchodu“) opravdu žijeme! **ON sám kéž povstává jak oheň a plane jako pochodeň v mém a našem životě PŘÁVĚ DNES!**

Tomáš Hoffmann, Deštné v Orlických horách

Všemohoucí Bože, kéž v našich srdcích vzejde světlo tvé slávy, a až příchod tvého jednorozenného Syna zapudí všechny temnoty noci, ať se ukáže, že jsme synové světla. Prosíme o to skrze tvého Syna... (Vstupní modlitba)

3. neděle adventní, cyklus C

Sof 3,14-18a

Jásej, síónská dcero, zaplesej, Izraeli, raduj se a vesel celým srdcem, jeruzalémská dcero! Zrušil Hospodin tvůj trest, odstranil tvé nepřátele, uprostřed tebe je Hospodin králem Izraele, zla už se neboj! V onen den bude řečeno Jeruzalému: Neboj se, Sióně, ať neochabují tvé ruce! Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, hrdina, vítěz; nad tebou bude plesat v radosti, obnovil k tobě svou lásku, s veselím nad tebou zajásá jako za dnů shromáždění.

Třetí neděle představuje jistý zlom v adventní době. Sportovní trenér by řekl, že skončila etapa stresující kondiční přípravy a přišel čas ladit formu. V našem případě jde o otevírání srdce události Božího vtělení, a to je jistě také spíše důvod k radosti, než ke stresu. Motiv radosti proto prostupuje všemi dnešními texty. I latinské označení této neděle vychází z opakované výzvy listu Filipanům: „Gaudete“ – „radujte se“.

V 1. čtení nacházíme úryvek z proroka Sofoniáše. Je vybrán z té části knihy, která obsahuje výroky o spáse. Bůh odpustil trest a je opět uprostřed vyvoleného národa. Pro izraelské kmeny, donedávna ujařmené a rozptýlené v cizině, bylo ujištění o obnovení národní svébytnosti jistě příjemným zadostiučiněním. Desetiletí vyhnanství je naučila chápat zemi, v níž žijí, tradici otců a zejména svrchovanost Božího zákona, nikoli jako samozřejmost, ale jako dar. Všechno zlé může být k něčemu dobré.

Důvodem k radosti pro Izraelity však nebylo pouze vysvobození ze zajetí a návrat do vlasti. Jsou opět „doma ve svém“ a to nepochybně znamená, že Bůh jim opravdu odpustil a dává jim novou šanci. Dokonce odstranil z cesty národy, které kdysi „použil“ proti Jeruzalému jako nástroj svého potrestání. Teď jakoby celý Izrael najednou dostal rozhřešení. Opravdu mají proč jásat. Dnes je Bůh blíž, než byl před vyhnanstvím. Vládne uprostřed Izraele. Silné zkušenosti pomáhají lidem najít Boha nablízku.

Je tu pak i další důvod k radosti. Pro bývalé zajatce, kteří s minimem zajištění začínají znovu od základů budovat svou vlast, představovala jistota, že Bůh je mezi nimi jako vládce, zásadní oporu v nekonečných starostech a práci. Jejich předkům přišlo zatěžko upřednostnit Boží nároky před vlastními. Pro generaci navrátilců představuje přijetí Boží vlády naopak obrovskou úlevu. Nesou v sobě ještě čerstvou zkušenost, jak zlé to může být, když je Bůh odsunut na vedlejší kolej.

Zdá se mi, že důvody k radosti v obnovované jeruzalémské obci se nápadně shodují s těmi, které křesťanům předkládá advent. Ježíš, přítomný ve svátostech, vysvobozuje z hříchu a je oporou

ve starostech a námahách. Co víc, v Ježíšovi přítomném v eucharistii je Bůh s námi nejen duchovně, ale zcela reálně. Žije uprostřed těch, kdo usilují o vzájemnou lásku. Vládou pokoje spěchá posílit ty, kteří budují svůj život znovu od základů, protože jim ho rozmetali lidé, nemoci, prohry nebo nečekaně velké výzvy.

Pracujme tedy na vyladění své důvěry, že Bůh nás svou mocí zachraňuje, a také své naděje, že v Kristu se postavil na naši stranu, navzdory tomu, jak se věci a svět kolem nás vyvíjejí. Svatá Terezie v obtížích říkala: já a Bůh jsme většina.

Na závěr mi dovozte ještě jeden postřeh. Slovo: „jásej“ je použito v imperativu. Jde ovšem o povzbuzení, není to vojenský rozkaz. Prikazovat někomu radost vlastně ani nelze. Lze ji spíš ukázat. V tom je Bůh vždy o krok před námi. Již zmíněná Terezie také ujišťovala, že „Bůh touží po tom, abychom toužili po něm“. Stěží mu člověk může něčím udělat větší radost. I v Sofoniášově proroctví se Hospodin raduje, jása a veselí, když Izrael obnovuje svou lásku k němu. Bůh se raduje, když vidí lásku, neboť miluje vždy jako první. Raduje se, protože i nám přeje štěstí lásky. Že by adventní povzbuzení?

Vladimír Novák, Proseč

Všemohoucí Bože, očekáváme s vírou slavnost narození tvého Syna a prosíme tě: dej nám svou milost, abychom se mohli radovat z naší spásy a vděčně tě chválit. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

17. prosince

Gn 49,1a.2.8-10

Jakub povolal své syny a řekl jim: „Shromážděte se a slyšte, synové Jakobovi, slyšte Izraele, svého otce! Judo, tvoji bratři tě budou chválit, tvá ruka dopadne na šíji tvých nepřátel, budou se ti klanět synové tvého otce. Lví mládě je Judo, od kořisti vstáváš, synu můj; uléhá si a odpočine jako lev, jako lvice, kdo se ho odváží rušit? Nebude odňato žezlo od Judy, vladařská hůl od jeho kolen, dokud nepřijde Vládce; národy ho budou poslouchat.“

„... Nebude odňato žezlo od Judy.“ (Gn 49,10)

Dnešní den začíná přímou přípravu na Vánoce, proto jsme v evangeliu slyšeli „Rodokmen Ježíše Krista, syna Davidova“, potomka Judova. Perikopa prvního čtení je vyňata z Jakubovy závěti, ve které dává požehnání všem svým dvanácti synům. Známe dějiny Jakuba – Izraele a jeho dvanácti synů. Víme, že nejvíce milovaným z nich byl Josef, kterého bratři prodali do otroctví do Egypta a slova o „Vládci, který bude

vládnout národům“, který se narodí z Judova domu, říká Jakub – Izrael v Egyptě. Jeho milovaný syn Josef je první po faraonu v egyptské zemi, proto jeho otec a bratři mohli uniknout před hladomorem ze země Kanaán do Egypta. Jakub pronáší slova proroctví, slova Boha. Nemluví to, co chtějí slyšet jeho synové. Neptal se, zda se tak může vyjádřit a zda se to ostatním příbuzným líbí nebo ne, mluví ze srdce, mluví, co mu Bůh uložil, aby předal ne svoji moudrost, ale Boží proroctví, které se naplní. Naplní se, až přijde čas. Jeho synové přijali slova požehnání, proroctví svého otce Jakuba. Nediskutovali: to „není fér“, Juda bude mít ze svého rodu krále a co my, máme jemu sloužit... Nediskutují: Jakub tímto chtěl říct to a to... určitě ne to... a můj názor je, že to znamená... Takové řeči slyšíme dnes. Dnešního člověka nezajímá Boží pravda, ale říká, já to vím lépe. Člověk se snaží ospravedlnovat před svým svědomím, které občas připomíná: to není správná cesta, po které jdeš... nikam tě nezavede... dostaneš se do větších problémů... Odpověď dnešního člověka – médií po nepovedeném pokusu nedodržovat Boží zákon je: to proto, že... to oni za to můžou... proč církev nemění desatero, vždyť je už tak staré... Často jsou dnes takto přijímaná slova Písma svatého, výklad Desatera, učení církve, papeže...

„... slyšte, synové Jakubovi, slyšte Izraele, svého otce!“

Jakubova slova se vyplnila. Prvním králem z rodu Judova byl král David a dalším Vládce národů z Davidova a Judova rodu – Ježíš, Mesiáš. Co nám dnes chce Bůh říci?

Tato perikopa nás učí poslouchat a přijímat Boží

slovo jako slovo života. Někdo řekne, to slyšíme pořád. Ano. A děláme to? Kolikrát slyším: pane faráři, nemůžeme každou neděli se zúčastnit mše v kostele nebo farní akce, protože máme návštěvu. Vždyť návštěva může také přijít do kostela s TEBOU. Oni nevědí, že jsi praktikující katolík? Někdo řekne „maličkost“ – ne. Jako katolíci tím vydáváme svědectví, že si na člověka „věřícího“ jen hrajeme, aby nás lidé chválili a „TY, Bože buď vděčný, že ještě do kostela vůbec jdu a nezapomeň, Pane Bože, vyslyšet všechny mé prosby o zdraví a o Tvé požehnání, jinak už do kostela nepříjdu! A každodenní modlitba? To už jsem dávno pustil z hlavy.“

Závěr dnešní kapitoly říká: „Každému požehnal [Jakub] zvláštním požehnáním. Také jim přikázal: ...“ (Gn 49,28 b,29a) a jeho synové to splnili.

Slyšíme v adventu: přijď, Pane Ježíši. Připravuji se na to setkání?

A je mi Boží slovo svítilnou na této cestě?

„Moudrosti Nejvyššího, ty mocně i mírně řídíš všechno, přijď a nauč nás cestě rozumnosti.“

(antifona před Evangeliem)

Pawel Nowatkowski, Vamberk

Bože, ty jsi náš stvořitel a vykupitel, tvé věčné Slovo se stalo v lůně Panny Marie člověkem, tvůj Syn se stal jedním z nás a má účast na našem lidském životě; dej, ať my máme účast na jeho božství. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

18. prosince

Jer 23,5-8

Hle, blíží se dni – praví Hospodin – kdy vzbudím Davidovi zákonitý výhonek, krále, který bude panovat moudře a konat právo a spravedlnost na zemi. Za jeho dnů dojde Juda spásy a Izrael bude bydlet v bezpečí. To je jméno, kterým ho budou nazývat: „Hospodin je naše spravedlnost.“ Proto hle, blíží se dni – praví Hospodin – kdy se nebude již říkat: „Živ je Hospodin, který vyvedl Izraelovy syny z egyptské země,“ ale „Živ je Hospodin, který vyvedl a přivedl plémě Izraelova domu ze severní země a ze všech zemí, kam jsem je vyhnal, aby zase bydleli ve své zemi.“

Drazí bratři a sestry,

nejdříve si přibližme postavu proroka Jeremiáše a dobu, v které působil.

V úvodu Jeremiášovy prorocké knihy Starého zákona je psáno o Jeremiášově povolání za proroka: „Stalo se ke mně slovo Hospodinovo: »Dříve než jsem tě vytvořil v životě matky, znal

jsem tě, dříve než jsi vyšel z lůna, posvětil jsem tě, dal jsem tě pronárodům za proroka.““ Budoucí prorok Jeremiáš se brání: „Jsem chlapec“, a dostává Hospodinovu odpověď: „Všude kam tě pošlu, půjdeš a všechno, co ti přikážu, řekneš. Neboj se jich, já budu s tebou a vysvobodím tě.“ A tak je Jeremiáš ustanoven za proroka, jak je psáno: „nad pronárody a nad královstvími, **aby rozvracel a podvracel, aby ničil a bořil, stavěl a sázel.**“ Tak se stává Jeremiáš prorokem v době vlády krále Jošijáše (640-609) cca v roce 627 př. Kr. V době, v které se mladý král snaží napravit nevěru lidu vůči Hospodinovi po svých předchůdcích, ale mezi lidem Judska přetrvává zakořeněná bezbožnost, o které Jeremiáš ví a poukazoval na ni. Mluví o blížícím se trestu, ale není chápán.

Nástupcem krále Jošijáše, který padl v bitvě proti Egyptu, se stal král Jojakín, který varování proroka Jeremiáše považuje za velezradu. Jeremiáš viděl blížící se nevyhnutelný trest, prorokoval zničení chrámu a doporučoval lidu podříditi se Babyloňanům.

Život Jeremiášův končí v Egyptě, kam byl odvečen judskými vzbouřenci po nezdařené vzpouře proti Babyloňanům.

Proroku Jeremiášovi nebylo Hospodinem uloženo jen mluvit o zkáze, „aby rozvracel a podvracel, aby ničil a bořil,“ **ale také**, jak jsme si řekli, „**aby stavěl a sázel**“. Dnešní úryvek prvního čtení je toho důkazem. Dvakrát slyšíme z úst prorokových Hospodinova slova „Hle blíží se dni“, v kterých je příslib Boží milosti vzbuzení Davidova zákonitého výhonku, který bude panovat moudře, konat právo a spravedlnost na zemi. Pro lid to bude záchrana a doba bezpečí.

Co my křesťané v těchto slovech spatřujeme? Církev vždy v těchto Jeremiášových slovech spatřovala příslib Mesiáše. Všichni křesťané věří, že k naplnění tohoto proroctví došlo narozením Ježíše Krista, Božího Syna, krále pokoje a spravedlnosti, kterého světu poslal Bůh Otec. Věříš i ty?

Ano, drazí, včera jsme vstoupili do předvánočního týdne, zanedlouho budeme děkovat za Boží dar, za narození Ježíše Krista Mesiáše, který ale přišel jinak, než ho lidé očekávali, jinak než byly lidské představy o Králi. Nepřišel v síle a moci, ale v chudobě (v jeslích) a slabosti (jako bezbranné dítě). Pokoj, který přinesl, je nevýslovná radost v srdci z nepředstavitelné lásky Boží.

V našich betlémecích budeme hledět na ztvárnění jeho příchodu. Budeme hledět na jeho rozpražené ruce, kterými nás chce všechny obejmout a záleží jen na každém z nás, jestli se rozhodneme jej přijmout do svého srdce, do svého osobního života za svého Krále.

Drazí, záleží na nás, na mně, na tobě, zdali se necháme obdarovat a ztotožníme svou vůli s vůlí Boží. Amen.

Petr Vtípil, Krouna

Prosíme tě, všemohoucí Bože, zbav nás tíživého otroctví hříchu, abychom žili ve svobodě, kterou nám přinesl tvůj Syn, Ježíš Kristus, jehož narození se připravujeme oslavit. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

19. prosince

Sd 13,2-7.24-25a

V těch dnech žil jeden muž ze Sorea, z kmene Danova, jmenoval se Manoach. Jeho žena byla neplodná a nerodila. Té ženě se zjevil Hospodinův anděl a řekl jí: „Hle, ty jsi neplodná a nerodíš; počneš však a porodíš syna. Ale chraň se pít víno nebo jiný opojný nápoj a jíst něco obřadně nečistého. Neboť hle – počneš a porodíš syna. Nůžky se nedotknou jeho hlavy, neboť ten chlapec bude už od mateřského života zasvěcen Bohu. On začne vysvobozovat Izraele z moci Filištanů.“ Žena to šla říci svému muži: „Přišel ke mně Boží muž, vzhledem se podobal Božímu andělu, byl velmi úctyhodný. Neptala jsem se, odkud je, a ani on mi neřekl své jméno. Privil mi: »Hle, počneš a porodíš syna, ale nesmíš pít víno ani jiný opojný nápoj a nejez nic obřadně nečistého, neboť ten chlapec bude už od mateřského života zasvěcen Bohu až do dne své smrti.«“ Žena pak porodila syna a dala mu jméno Samson. Chlapec rostl a Hospodin mu žehnal a duch Hospodinův ho začal povzbuzovat.

„V těch dnech žil jeden muž ze Sorea, z kme-
ne Danova, jmenoval se Manoach. Jeho žena
byla neplodná a nerodila. Té ženě se zjevil
Hospodinův anděl a řekl jí: »Hle ty jsi neplod-
ná a nerodíš; počneš však a porodíš syna.«“
(Sd 13,2-3)

V izraelském lidu byla bezdětnost téměř pro-
kletím a v Bibli nacházíme mnoho žen, které
neměly děti a staly se matkami zázračným
Božím přičiněním. Církev tyto zázraky při-
pomíná před blížícím se Narozením Páně.
Tato znamení poukazují na neschopnost lid-
stva učinit krok vpřed a přivádějí k zamyšlení
nad lidskou neplodností.

Pán je schopen dát z neplodnosti vzejít nové-
mu potomstvu, novému životu. A to je dnešní
poselství. Když je lidstvo vyčerpané a nemůže
jít dál, přichází milost, přichází Syn a Spása.
A vyčerpané stvoření přenechává místo no-
vému stvoření...

Toto druhé stvoření ve chvíli, kdy je Země
vyčerpána, představuje poselství dneška.
Očekáváme toho, který je schopen všechno
stvořit znovu, obnovit všechno. Očekáváme
novost Boží.

A to jsou Vánoce, totiž novost Boha, který
podivuhodným způsobem promění stvoření,
všechno. Manoachova žena, Samsonova mat-
ka, stejně jako Alžběta, přivedly děti na svět
působením Pánova Ducha.

Otevřeme se Božímu Duchu. My sami ne-
zmůžeme nic. On může učinit všechno.

Dárce života, oživuj nás svým Duchem, přetvoř nás v nové stvoření!

Grzegorz Puskiewicz, Lázně Bělohrad

Bože, tys nám poslal svého Syna, narozeného z Panny Marie, a jeho příchodem zazářilo světu světlo tvé slávy; pomáhej nám, abychom slavili toto tajemství vedeni světlem víry a s opravdovou zbožností. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

20. prosince

Iz 7,10-14

Hospodin promluvil k Achazovi (skrže proroka Izaiáše): „Vyžádej si znamení od Hospodina, svého Boha, ať hluboko v podsvětí, či nahoře na výšinách!“ Achaz však řekl: „Nebudu žádat, nebudu pokoušet Hospodina.“ Tu pravil (Izaiáš): „Slyšte tedy, Davidův dome! Nestačí vám omrzovat lidi, že omrzujete i mého Boha? Proto vám dá znamení sám Pán: „Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Emanuel (to je 'Bůh s námi').“

Byl jsem svědkem toho – a nebylo to jen jednou – že některým lidem vadí, že počne PANNA, ale už vůbec je nezajímá a neudivuje, že také porodí, že se stane BOHORODIČKOU.

Chceme-li prožívat advent niterně, duchovně, jako přípravu na narození Božího Syna, měli bychom se niterně a duchovně přiblížit k Jeho Matce, Panně Marii.

Ona sice nebyla přítomna, když prorok Izaiáš vyřkl Achazovi toto proroctví, ale bezprostřed-

ně se jí týkalo, když anděl řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Duch Svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží.“ (Lk 1,30-31.35) O skutečnosti a kráse růstu a zrání lidského plodu v životě ženy nám dá víc vědět nastávající maminka, než učebnice anatomie.

Panna počala, panna porodila, pannou zůstala. Ta milost panenství u Matky Boží Marie není ničím proti úloze plození a rození dětí, ale je to odpověď Všemohoucího na její úplné odevzdání se, zasvěcení, slib čistoty. I Maria totiž měla se svým životem plány, ale bez problému je podřídila Božím plánům spásy – jak se to stane, vždyť muže nepoznávám? (Lk 1,34) Emanuel Ježíš Kristus k nám přišel jako malé, bezbranné dítě, aby se nikdo nemusel bát a vymlouvat. Přišel k nám skrze Pannu a Matku, aby skutečně byl s námi. Tajemství vtělení a narození Božího Syna je podstatně spojeno s Eucharistií – mé tělo je skutečný pokrm a má krev skutečný nápoj (Jan 6,55). Ježíš k nám přichází ve svaté hostii, aby se s námi spojil, aby žil v nás a my v NĚm. Skrze pannu a nevěstu Církve nám dává nejvzácnější plod ze stromu kříže, žije s námi a žije v nás – díky Marii, díky Církvi.

Panna Maria nás může poučit a povzbudit, jak prožívat advent, jak se těšit na narození Dítěte, a také jak se nebát a nacházet milost u Boha.

Advent liturgický končí Vánoce, advent životní se naplňuje setkáním se Světlem a pozváním do Světa. Ježíš – Emanuel a Jeho Matka – Panna nám jistě pomohou, aby to tak bylo, protože u Boha není nic nemožného! (Lk 1,37).

Jan Novotný, Jičín

Bože, tvé věčné Slovo se při andělově zvěstování stalo v lůně neposkvrněné Panny člověkem, a ona ho s pokorou přijala, stala se jeho příbytkem a byla naplněna světlem Ducha svatého; pomáhej nám, abychom i my pokorně přijímali a plnili tvou vůli. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

21. prosince

Pis 2,8-14

Hlas mého miláčka! Právě přichází, běží po horách, skáče po pahorcích. Můj miláček se podobá gazele nebo kolouchu laně. Hle – už stojí za naší zdí, dívá se okny, nahlíží mřížovím. Můj miláček se ujímá slova a říká mi: „Vstaň, moje milá, moje krásko, a pojd! Hle, už zima přešla, déšť přestal a pominul. Květy se objevily na zemi, přišel čas ke zpěvu, vrkání hrdličky je slyšet po kraji. Zrají plody fíkovníku, poupata révy voní. Vstaň a pojd,

moje milá, moje krásko, pojd! Moje holubičko ve skalním úkrytu, v dutině srázu, ukaž mi svoji tvář, ať slyším tvůj hlas, vždyť tvůj hlas je líbezný a půvabná je tvoje tvář.“

Vážení křesťané, milí poutníci životem, vznešení pohané, čtenáři tohoto průvodce adventem.

Při stvoření světa dostává člověk dva základní úkoly – pečovat o Zemi, aby s pomocí člověka vzkvétala, a rozvíjet sám sebe, aby byl svatý až do velikosti Boží. „Posvěťte se a buďte svatí, neboť já Hospodin váš Bůh jsem svatý.“ (Lv 11,44)

Po nesmělých krocích našich starších bratří a sester v židovské víře udělal Kristus, a s ním všichni křesťané, nedocenitelný krok, nad kterým se nám rok co rok chvěje duše a tichne hlas: veřejně a vážně nabídli svatost Boží – přítomnost Boží – každému člověku na Zemi bez rozdílu vzdělání, barvy pleti, názoru, hříšnosti nebo svatosti...

Prožíváme závěr adventu, času, kdy jsme se měli touto nabídkou Boží vážně zabývat a zároveň ji druhým svým životem zprostředkovat. Náš život dostal nabídku být jedinečný „jako lilie mezi trním, jako jablonoň mezi lesními stromy...“, zní volání Božího slova dnešním dnem. Abychom to zvládli, bere nás On za ruku, aby nás přivedl pod prapor lásky.

A láska Boží k člověku bude už navždycky smyslem, obsahem, cílem a výzvou lidského života. Láska jako společenství – přebývání

Boha v člověku a člověka v Bohu, a to už teď, dnes a tady – ve mně, právě tam, kde právě jsem.

Přítom stojí za to ctít duchovní matematiku a to, že člověk má milovat, ale i nechat se milovat: člověkem – to ještě zvládáme, ale právě tak i Bohem. Někdy se lidé i já pohoršujeme nad otázkou, zda věříme v Boha. Neobvykle nám ztichne hlas, zmlkne srdce, užasne duše, když nám onu otázku život nabídne. A může věřit také Bůh v tebe, člověče?

Advent nám dává prostor tak, abychom uvolňovali cesty, otevírali brány, ani ne tak, abychom milovali, ale aby se v nás rozvinula láska – přítomnost Boží. Mám rád tento čas, kdy uvolňujeme zavřené dveře, vstupujeme na zarostlé cesty, dáváme volný prostor k přítomnosti lásky Boží v nás. Vždyť i slovo Boží tohoto dne nás zve: „Nebudte a neburcujte lásku, dokud nebude sama chtít.“ Když se v nás ale probudí v době vánoční, dejme jí prostor svým tělem, svou myslí, svým srdcem a především svou duší.

V tomto čase ochoty být připraven na něco, co jsem nevymyslel, přijetí někoho, koho jsem nepozval, vykročení na cestu, kterou jsem neplánoval, přijměme a rozviňme pozvání být větší, než se nám může ve snu zdát. Stávejme se milými Bohu.

Vždyť kdo chce, hledá způsoby, kdo nechce, hledá důvody.

Se svědectvím dnešního úryvku z evangelia se vydejme na cesty – vstříc sobě samým, blíž k člověku, až k životu s Bohem a v Bohu.

Se srdečným přáním a Božím požehnáním

Ivo Kvapil, Jablonec nad Jizerou

Bože, ty nám dáváš poznat, že tvůj jednorozený Syn přišel na tento svět a stal se jedním z nás; vyslyš naše prosby a dej, ať se naše radost ze spojení s ním dovrší, až přijde ve své slávě. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

22. prosince

1 Sam 1,24-28

Anna, když odstavila Samuela, přivedla ho s sebou do Hospodinova domu v Silo, s tříročním býčkem, s jednou měřicí mouky a s měchem vína; chlapec byl ještě malý. Porazili býka a přivedli chlapce k Helimu. Anna řekla: „Prosím, můj pane, jako že jsi živ, můj pane, já jsem ta žena, která stála tady u tebe a modlila se k Hospodinu. Za tohoto chlapce jsem se modlila, a Hospodin vyslyšel mou žádost, jak jsem ho prosila. A proto také já ho odevzdávám Hospodinu na všechny dny, po které bude živ – je odevzdáný Hospodinu.“ I klaněli se tam Hospodinu.

Uvedený úryvek ze Starého zákona je z první kapitoly první knihy Samuelovy. Seznamujeme se s příběhem Elkána a jeho ženy, která se jmenovala Chana. Její muž Elkán každoročně putoval ze svého města, aby se klaněl Hospodinu zástupů a obětoval mu v Šílu. Jednou při tomto putování Chana se usilovně modlila, plakala a slíbila Hospodinu, že pokud na ní

shlédne a daruje jí mužského potomka, daruje jej Hospodinu na celý život. Kněz Eli, který ji přitom viděl, nejprve její modlitbu chybně rozpozná. Poté, co jeho odsuzující úsudek přivedla k pravdivému pochopení, jí odpověděl: „Bůh Izraele ti dá, zač si ho tak naléhavě prosila.“

Když se Elkán a Chana vrátili domů do Rámy, Hospodin se na ní rozpomenul a Chana otěhotněla, porodila a pojmenovala syna Samuel (to znamená: Vyslyšel Bůh).

Žena zůstávala doma a kojila svého synka, dokud ho neodstavila. Pak ho vzala s sebou a uvedla ho do Hospodinova domů v Šílu. Přivedla chlapce ke knězi Elimu, aby splnila svůj slib Hospodinu.

Tak dosvědčila, že Hospodin jí dal, zač ho tak naléhavě prosila. Její prvorozený syn Samuel je vyprošený pro Hospodina, aby byl jeho po všechny dny, co bude živ. V modlitbě oslavovala a chválila Hospodina.

Kněz Eli požehnal Elkanovi a jeho manželce Chaně.

Říkal: „Nechť tě Hospodin zahrne potomstvem z této ženy místo vyprošeného, který byl vyprošen pro Hospodina.“ Pak odešli domů a Chana otěhotněla a porodila tři syny a dvě dcery.

Samuel prospíval a byl oblíben u Hospodina i u lidí. V dalších kapitolách první knihy Samuelovy se můžete dočíst o oslovení, obdarování a vyvolení Samuela Hospodinem.

Velmi vám tuto četbu doporučuji.

Je to krásný příběh o vyslyšení naléhavé modlitby Chany za dar života a o splnění slibu daného Hospodinu.

Také je to příběh kněze Eliho, přivedeného

k pravdivému pochopení modlíci se ženy a poté ji povzbuzující k důvěře ve vyslyšení svých modliteb. Eli přijímá jejího syna ke službě Bohu a tím napomáhá splnění slibu.

Co působení kněze Eliho v tomto příběhu může říci kněžím v adventu roku 2018? Co vyprávění o vyprošení Samuela říká nám, tři dny před slavností narození Ježíše Krista, našeho Spasitele?

Pokud by nám rozsah této úvahy dovolil, mohli bychom se zamýšlet nad dnešní situací rodičů toužících po dítěti či dítě očekávající. Nad jejich důvěrou v Boží prozřetelnost, nad obsahem jejich slibů a jejich splněním, nad radostí či zármutkem z Božího obdarování v nově počatém dítěti a jim poskytované podpoře od kněží.

Poselství příběhu o Samuelovi je mimo jiné v tom, že Bůh má s každým z nás láskyplný plán. Bůh vyslyší naše prosby a nedá se zahanbit, protože není žádný troškař, ale velkorysý grand.

O tom, že jeho plány a řešení nejsou našimi plány a řešeními, svědčí nejen příběh narození a života Samuela, ale zejména narození Božího syna pro spásu světa.

Miroslav Wajsar, Červený Kostelec

Milosrdný Bože, tys nás neopustil, ani když jsme zhřešili, nenechals nás napospas smrti, ale poslals k naší spáse svého jediného Syna; shlédni na nás, a když s vírou a zbožností vyznáváme, že se stal člověkem, dej, ať žijeme ve stálém spojení s ním. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

4. neděle adventní, cyklus C

Mich 5,1-4a

Toto praví Hospodin: „A ty, Betléme Efratský, maličký jsi mezi judskými rody, z tebe mi vyjde ten, který bude vládcem v Izraeli, jeho původ je od pradávna, od věčnosti. Proto je (Hospodin) opustí až do doby, kdy rodička porodí; potom se zbytek jeho bratrů vrátí k synům Izraele. Bude stát a pást v Hospodinově síle, ve velebnosti jména Hospodina, svého Boha, oni pak budou požívat míru, neboť (jeho moc) se rozšíří až do končin země. On (sám) pak bude pokojem.“

Adventní doba vrcholí a dnešním biblickým textem k nám přichází prorok **Micheáš**. Působil v Judsku v 2. polovině 8. století před Kristem, zažíval velké problémy a sociální nespravedlnost, protože asyrská velmoc zničila Severní království Izraele a napadla Jižní království. Králové z Davidovy linie neplnili své poslání a lidé nehledali jistotu v Bohu. Proto Bůh vyvolil Micheáše a skrze něho slibuje záchranu – jiného vládce. Micheáš tak zahajuje

přibližně 700 let dlouhý Advent a ukazuje na spasitele. Micheáš česky znamená: „Kdo je jako Hospodin,“ což značí vyznání Boží suverenity a jedinečnosti. Bůh právě prostřednictvím tohoto proroka dává řešení.

Micheáš ve jménu Hospodinově vystupuje proti cizím božstvům, odsuzuje chování vládnoucích kruhů a ztrátu ryzí víry v Boha. Budeme-li číst pozorně jeho 7 kapitol, najdeme tam také naše současné problémy a velmi hluboké „střelné modlitby“, které nám jistě dají řešení i pro ty nejtěžší situace. Vyberu pro naše „adventní menu“ alespoň tři: „*Sedím-li v temnoti, mým světlem je Hospodin.*“ (Mi 7,8) „*Vyvede mě na světlo, abych viděl jeho spravedlnost.*“ (Mi 7,9) „*Do mořských hlubin uvrhneš všechny naše hříchy.*“ (Mi 7,19) Můžeme si je opakovat, aby postupně rozeznávaly naše nitro a zůstávaly jako kvalitní aktivní „duchovní střelivo“. Vyzkoušel to Micheáš, a protože každý pokřtěný má podobný úkol jako on, budme také my věrnými Božími posly, kteří se nezaleknou obtíží.

Chtěl bych teď pozvat na naši adventní scénu sv. Matku Terezu, vzít si ji na pomoc a nabídnout ji Vám. Sv. Matka Tereza, která je takovým novodobým prorokem Micheášem, nám radí: „*Jestliže při vaší práci budete mít potíže a přijmete je s radostí, s velkým úsměvem, ostatní lidé tak uvidí vaše dobré skutky a budou velebit nebeského Otce.*“

Důležitým tématem, které Micheáš představuje, je **Betlém**. Byl znám už v kenanských kultech jako Dům bohyně Lachmu, což byla chaldejská bohyně plodnosti. Jeho pohanská minulost je však Božím zásahem proměněna na Bét-lechem – Dům chleba. Můžeme si každý sám odpovědět na otázku: v jakém

domě žiji? Co či koho si do svého soukromí pouštím? Při návštěvě indické Kalkaty jsem viděl na ulicích velké množství bůžků (často s odpornými výrazy v obličejích), kterým lidé obětovali nejrozličnější oběti, aby si zajistili dobré počasí, úrodu, práci, déšť, narození dítěte apod. Jednotlivých druhů bůžků tam prý mají několik desítek tisíc. Lidé žijí ve strachu, že se na ně bude božstvo zlobit nebo se mstít, když se jim oběť nebo obětník znelíbí.

Křesťanům je zakázáno se těchto obřadů účastnit, protože hrozí nebezpečí od zlého ducha. Jsou známé případy, že lidé, kteří na oběti chodili, trpěli pod tyranii zlého ducha a potřebovali mocí Ježíše Krista osvobodit. Proto právě přichází betlémské Dítě, které se nám dává za duchovní pokrm, aby z našich domovů a srdcí udělal Dům chleba. Ďábel nenávidí ty, kteří se postí, duchovně prožívají Advent a připravují se na příchod nebeského Spasitele. Na našich ulicích běžně nevidáme indické bůžky, ale snadno se nám může stát, že například prostřednictvím různých médií, internetu nebo jiných nabídek si k sobě pustíme třeba i v převlečení Božího nepřítele – otce lži, který se velmi snaží proměňovat naše srdce v místo strachu, závislosti, pýchy, neklidu a zla.

Sv. Matka Tereza s sebou stále nosila odjištěnou zbraň: častokrát i těmito místy procházela vždy s **růžencem** v ruce. Když jsem nedávno viděl, jak sestry misionářky lásky na ulici také drží v rukou růženec a jsou tak na vlnách modlitby, připomnělo mi to jejich jakoby nebeskou wifi (bezdrátové připojení) na Dům chleba. Za toto nejrychlejší připojení nemusíme nic platit, sponzoruje to nebe, a je k dispozici všem, vždy a všude. Zkontrolujme si proto, jaké signály se

nám nabízí, co povolíme a co do naší blízkosti nepustíme. Nestačí mít postavený betlém na poličce nebo pod vánočním stromečkem. Je potřeba se vzácným a pro naše přežití nesmírně důležitým nebeským Chlebem živit (přijímat Ho např. ve svátostech a četbou Písma) a stávat se tak betlémem – živým Domem chleba. To ovšem znamená zamilovat si pokoru a nepatrnost, vždyť Micheáš píše o Betlémě Efratském jen jedinou informaci, že je totiž maličký (řecky nejmenší). Být maličký znamená i žít skromně, mít v srdci místo pro maličké, chudé a potřebné.

Do Betléma se mohla vrátit Noemi, když tam Hospodin opět dal chléb (Rt 1,1.6). Právě z tohoto místa pocházel král David a stalo se rodištěm mesiášského vládce Izraele z rodu Davidova. Bůh dokáže právě nepatrné učinit úžasně velikým, tak vynalézavá a mocná je Láska! Sv. Matka Tereza dokázala rozluštit smysl tohoto betlémského tajemství, protože se snažila i nepatrné a obyčejné věci dělat s obrovskou láskou. Žila tím, že šířila radost. Nechme si od ní poradit: *„Radost je modlitba. Radost je síla. Radost je láska. Radost je síť, kterou můžete ulovit mnoho duší.“*

Jiří Šlégr, Vrchlabí

Prosíme tě, Bože, vlej nám do duše svou milost, abychom stále hlouběji prožívali tajemství našeho vykoupení: a dej, ať nás všechny, kteří jsme z andělova zvěstování poznali, že se tvůj Syn stal člověkem, jeho umučení a kříž přivede ke slávě vzkříšení. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

24. prosince

při ranní mši svaté

2 Sam 7,1-5.8 b-12. 14. 16

Když se usadil král David ve svém paláci a Hospodin mu popřál pokoj od všech okolních nepřátel, pravil král proroku Nátanovi: „Podívej se, já bydlím v domě z cedrů, zatímco Boží archa přebývá uprostřed stanových pláten.“ Nátan odpověděl králi: „Jdi a splň všechny záměry, které máš v srdci, vždyť Hospodin je s tebou!“ Ale v oné noci ozvalo se Hospodinovo slovo k Nátanovi: „Jdi a řekni mému služebníkovi Davidovi: Tak praví Hospodin: Ty mi chceš vystavět dům, kde bych bydlel? Já jsem tě vzal z pastviny od ovcí, abys byl vládcem nad mým izraelským lidem, a byl jsem s tebou ve všem, cos podnikal, vyhubil jsem před tebou všechny tvé nepřátele. Zjednám ti veliké jméno, jaké mají ti největší na zemi. Určím svému izraelskému lidu místo, zasadím ho tam a bude tam bydlet. Nebude se už děsit a lidé oddaní zločinu se neodváží ho sužovat jako dříve, v dobách, kdy jsem ustanovil nad svým izraelským lidem soudce. Popřeji mu pokoj ode všech jeho nepřátel. Hospodin ti oznamuje, že vystaví dům tobě. Až se naplní tvé dny a uložíš se ke svým otcům, vzbudím po tobě potomstvo, které

vzejde z tvých útrob, a upevním jeho království. Já mu budu otcem a on mi bude synem. Tvůj dům a tvé království potrvá přede mnou navěky, tvůj trůn bude pevný navždy.

Příběh krále Davida nám nabízí zamyšlení, jak oslavit Boha.

David se chystá vyjádřit vděčnost Hospodinu za všechno dobro a požehnání, které se dostalo Izraeli i jemu samotnému. Jeho touha postavit Hospodinu chrám může vypadat jako velmi zbožný a úctyhodný nápad, ale lidská a Boží vůle se někdy mohou lišit.

Zkusme se v této chvíli zamyslet, jaké my máme plány, čeho chceme dosáhnout, nebo jak chceme prožít nastávající svátky Narození Páně. Jistě toho máme již mnoho připraveno a rozvrženo – např. kde budeme tyto dny volna prožívat, koho navštívíme, jaké dárky věnujeme, co budeme mít k slavnostní večeři či obědu, kam půjdeme na bohoslužby... Myslíme si, jak to máme dobře připraveno, modlíme se k Bohu, aby nám při tom všem požehnal. Přejeme si, abychom důstojně a radostně oslavili Kristovy narozeniny a přinesli lidem kolem sebe pokoj a radost. Jen se možná obáváme, aby nám do toho nic nepřišlo, aby nám nic nezhatilo náš program. Jsme však v této chvíli připraveni naslouchat Hospodinu, jaký je jeho plán? Necháme se vést okolnostmi, které přicházejí často nečekaně do našeho života?

Vidíme, že David, i když byla pro něj stavba chrámu velmi prestižní záležitost a také příležitost k upevnění si královské moci, se nechává vést prorokem Nátanem. Ten mu sděluje Boží vůli, která je rozdílná od jeho plánu. A možná právě i díky svému podřízení se Hospodinu z jeho rodu vzchází ten, jehož příchod prorokové ohlašovali.

Davidův příběh nás vybízí klást si otázky: Jak je to s námi? Jsme ochotni nechat si Hospodinem změnit naše plány? Chceme žít tak, jak to také vidíme na životě Ježíše Krista? Kdy on sám usiloval celým svým životem z lásky k Otci hledat a žít jeho vůli?

V mysli mi vyvstal jeden příběh, ve kterém se rodina chystá na oslavu vánočních svátků. Rodiče se na svátky netěší, neboť prožívají manželskou krizi. Přesto se snaží vše dokonale připravit, aby děti nic nepoznaly. Avšak do života této rodiny vstupuje vážně nemocný, ale spontánní chlapec, se kterým se otec setkal v nemocnici. Přítomnost tohoto chlapce u štědrovečerní večeře se stává Božím darem. Z formální a napjaté atmosféry pomáhá celé rodině otevřít svá srdce, přehodnotit své postoje a plány, a především odpustit si. Tak jim pomůže překonat krizi a sám zažívá své nejkrásnější poslední Vánoce v prostředí, kde se všichni cítí milováni.

Úkolem nás křesťanů je vždy tázat se po Boží vůli a plnit ji, neboť víme, že se v ní zjevuje veliká láska Boha ke každému člověku. Jednáme-li takto, můžeme také očekávat pomoc Boží milosti. Nemusíme zrovna vymýšlet a uskutečňovat velkolepé a nákladné plá-

ny, stačí se nechat vést i ve zdánlivě malých věcech a zažívat tak Boží blízkost v našem životě. Když se takto otevíráme jeho lásce, stává se úžasný zázrak. On se rodí v nás, a to jsou opravdové Vánoce.

Zdeněk Mach, Litomyšl

Prosíme tě, Pane Ježíši, pospěš a neprodlévej, ať tvůj příchod posilní a povzbudí všechny, kdo plně důvěřují v tvou lásku. Neboť ty žiješ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě...

(Vstupní modlitba)

Vydalo:

Biskupství královéhradecké

Velké náměstí 35, 500 01 Hradec Králové

www.bihk.cz

v roce 2018

prostřednictvím:

Typo Studio – Jiří Bittner

Tř. Ed. Beneše 1432, Hradec Králové

www.typostudio.cz

vydání první

ISBN 978-80-87363-29-4

typostudio